JURNALUL® S.F.

Nr. 31 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

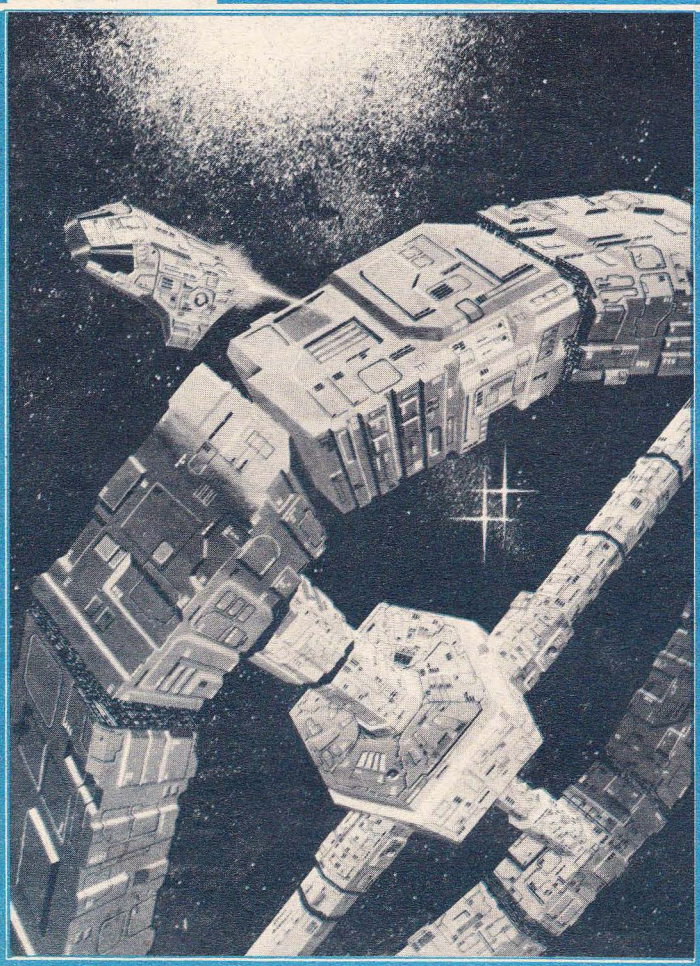

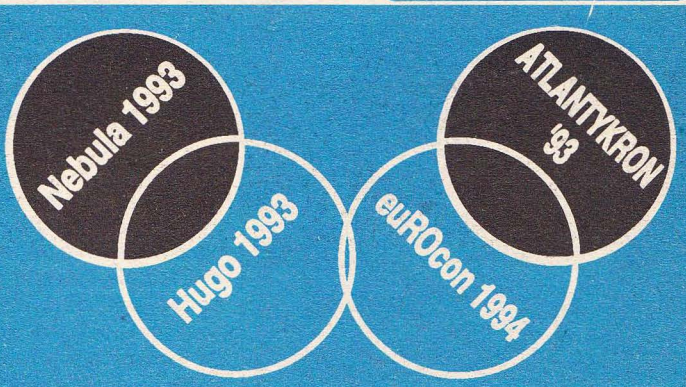

BEST S.F.

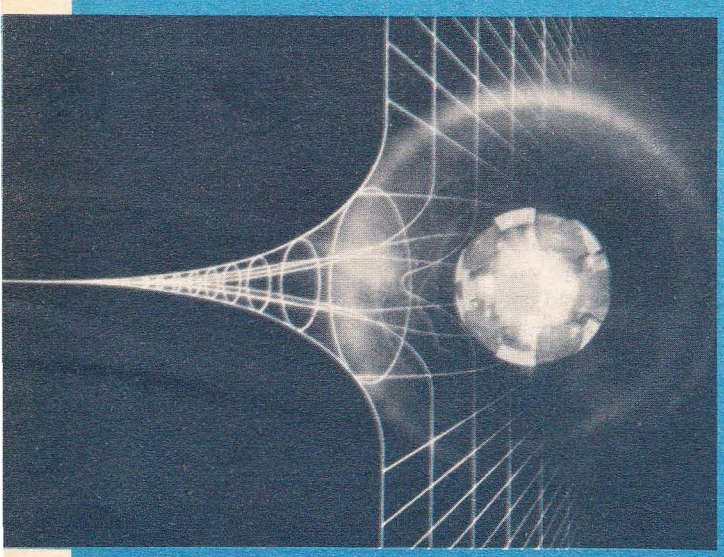

Marea Explozie apare aici ca o extindere a grătarului temporal dintr-un punct unic. Durata primei etape din evoluţia Universului este de numai 10^{-43}".

Este Universul un calculator ? – pag. 5

Liviu Radu

Grădinarii

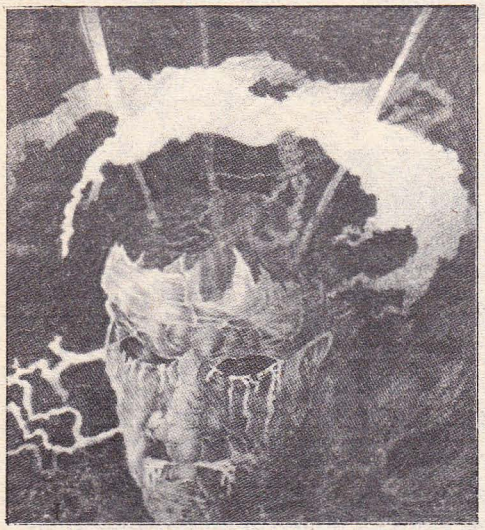

– Cum merge treaba, Doamne? întrebă doctorul Morisson.

– Bine, doctore... Semănăm... Semănăm seminţe de mazăre... Apoi o să aşteptam să răsară...

– Şi Sfîntul Petru ce mai face?

– Mă ajută, doctore. Ţi-am spus, semănăm...

– Nu prea se potriveşte cu treaba pe care ai făcut-o pe vremuri, zîmbi doctorul.

– Ba da, doctore. Asta am făcut întodeauna. Am semănat şi apoi am aşteptat să răsară ce-am semănat...

Cei doi bătrîni bărboşi stăteau rezemaţi în săpăligi şi aşteptau ca doctorul să plece şi să-i lase să-şi continue munca.

– Şi cum rămîne cu cele şase zile în care ai creat lumea? se interesă doctorul, notîndu-şi ceva în carneţel.

– A, asta-i o poveste care n-are nici o legătură cu realitatea. Tot ce-am făcut a fost să plantez o sămînţă de univers şi am aşteptat să crească. Pe urmă, lucrurile au mers de la sine. Şi încă destul de bine. Asta sîntem, de fapt, doctore: nişte grădinari, care au plantat, ici colo, nişte seminţe din care, la timpul potrivit, au răsărit universuri... Mai sînt încă multe care trebuie să răsară... Numai că dumneata n-ai să mai apuci vremea aceea...

– Seminţe de univers? Ce-s alea? Cum arată?

– E greu să-ţi explic. Voi, oamenii, le numiţi găuri negre... Aţi inventat chiar şi nişte teorii care să le explice prezenţa. Cică ar fi fost, la început, nişte stele care s-au tot condensat, pînă cînd au ajuns să aibă o masă imensă şi o dimensiune infimă... Eşti de acord, doctore, că dintr-o ghindă cît unghia poate răsări un stejar imens? Iar la rîndul lui, după ce produce alte ghinde, se usucă şi piere? Aşa-i şi cu găurile negre, doctore. Sînt seminţe de stele. Din ele, dacă vor fi îngrijite cum se cuvine, de nişte grădinari pricepuţi, ca noi, pot să răsară stele noi, ba chiar universuri întregi....

Doctorul rîse:

– Interesantă teorie! Ar trebui s-o cunoască şi fizicienii.

– Mai ştiu ei cîte ceva... Dar dacă ar cunoaşte-o, ce-ar fi? Explică-i unei rîme că o piatră de care se împiedică a fost o bucată de munte şi că, peste miliarde de ani, s-ar putea să ajungă iar munte... Trebuie să ai răbdarea grădinarului, doctore, şi să îngrijeşti cum trebuie seminţele dacă vrei să răsară ceva... Stelele sînt frumoase, chiar dacă răsar din ceva ce nu se vede... Iar dacă ştii să te porţi cum trebuie cu ele, poţi obţine seminţe de soi...

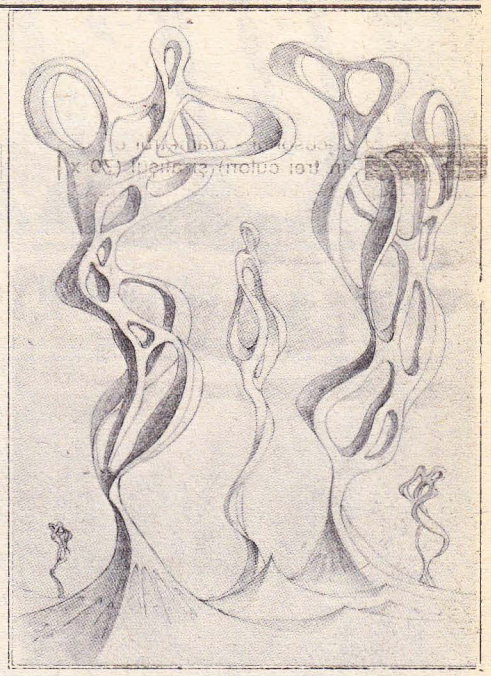

– Numai că acum plantezi mazăre, Doamne, rîse doctorul.

– E adevărat. Numai că şi mazărea e o sămînţă, şi dacă e îngrijită de Dumnezeu, poate răsări din ea ceva la care nici nu te duce gîndul...

– Bine, bine, rîse doctorul. Hai, lăsaţi treaba. E ora injecţiilor.

Bătrînii aşezară cu grijă săpăligile pe marginea răzorului şi se îndreptară spre clădirea ospiciului.

– Ce facem, Doamne? întrebă Petru, mai stăm mult pe aici?

– De ce nu? Oamenii sînt cumsecade, tratamentul eficace... Un pic de odihnă nu ne strică... Iar pînă va mai răsări o sămînţă de univers, ca să ne apucăm de treabă, o să mai treacă multă vreme...

Teme şi motive

1. Ecologie - studiul interacţiunii organismelor vii între ele şi în raport cu mediul înconjurător, precum şi între fenomenele şi instituţiile sociale şi spaţiile în care sînt amplasate (oraşe, întreprinderi, locuinţe etc.). Literatura SF analizează consecinţele ce ar putea decurge din încălcarea principiilor acestei discipline şi urmările la care ar fi supusă omenirea, în caz de creştere continuă a poluării, reducerea suprafeţelor împădurite, supradimensionarea aşezărilor urbane, sporirea necontrolată a populaţiei ş.a. (John Brunner - „Stand on Zanzibar"; Harry Harrison - „Make Room! Make Room!"

Totodată se tratează şi problema dezechilibrării ecosistemelor de pe planetele colonizate de pămînteni, ca urmare a unei exploatări haotice sau a ignorării condiţiilor de viaţă specifice acestora (Ursula K. Le Guin - „The Woord for World is Forrest"; Jack Vance - „The Devil on Salvation Bluff"; Robert Sheckley - „The Laxian Key"; A. E. von Vogt - „The Green Forrest"

2. Ecran.a) Sursă de energie asigurînd protecţie unui vehicul, obiectiv, oraş sau chiar o întreagă planetă împotriva agresiunii sau pătrunderii (cîmp de forţă). **b)** Dispozitiv care împiedică sondajul mental, prin bruiaj sau generarea unui paravan impermeabil biocurenţilor.

3. Elefant - Cea mai mare dintre vieţuitoarele terestre. În literatura S.F. figurează în două ipostaze: elefant mecanic folosind pentru realizarea deplasării forţa aburilor (Jules Verne, „Casa cu aburi" - „Elefantul de oţel") şi elefant posedînd un creier uman, în urma unui transplant (A.R. Beleaev - „Hoiti - Toiti")

4. Elicopter - Aeronavă mai grea decît aerul, prevăzută cu una sau mai multe elice portante, care îi permit să se deplaseze pe verticală, să rămînă suspendată în aer sau se deplasează pe orizontală. Prototipul literar S.F. îl constituie aeronava lui Robur din romanele „Robur Cuceritorul" şi „Stăpînul lumii" de Jules Verne.

Mihaela şi
Cristian IONESCU

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de: Ionuţ BANUŢĂ,
Marius ALECU, Nicolae ARITON,
Lucian BĂBEANU, Cristian IONESCU,
Dănuţ IVĂNESCU, Florin MUNTEANU,
Mihai Dan PAVELESCU,
Dan POPESCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1,
Bucureşti tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

TELEX INTERN

● Comitetul de organizare al euROcon-ului de la Timişoara a hotărît lansarea unui concurs de grafică menit să stabilească sigla (ecusonul - diametrul 6 cm, în trei culori) şi afişul (70 x 100 cm policromie) manifestării. Se oferă două premii în valoare de 60.000 lei. Ele trebuie să cuprindă obligatoriu euROcon 1994, Timişoara. Limita pînă la care se primesc lucrările este de 15 - 09 - 1993, pe adresa Arsfan, str. Paris nr. 1, cod 1900, Timişoara.

● Taxa de participare pentru euROcon este de 5$ (echivalentul în lei). Ea trebuie achitată pînă la data de 1 - 01 - 1994 la Banca Comercială Română Timiş 451081192, se va specifica numele, adresa şi localitatea depunătorului.

● Conferinţa Naţională a ARFAN va avea loc în perioada 24 - 25 septembrie 1993 la Braşov. Informaţii la tel. 0902/160841, Lungeanu Marius.

Întîlniri internaţionale ale anului 1993:

EXTERN

– Wetzlarer Tage:9 - 12 Septembrie, Wetz larer, Germany.

Contact: Magistrat der Stadt Wetzlar, Postfach 2120, D - W - 6330 1, Frg (06441) 405 - 570.

– Fruston: 1 - 3 Octombrie, Baden - Wuerttemberg, Germany. Contact: Uwe Mayer, Bahnhofstrasse 5, D - W - 7333 Ebersbach, FRG (07 163) 6996

– Hansecon: 28 Octombrie - 1 Noiembrie, Luebeck, Germany.

Contact:Eckhard D.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu Olimpiu RĂDULESCU

Corectură:
Corina Roman

Montaj offset:
Simona Craioveanu, Aurel Dragomir

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

5. Burroughs a creat în scurt timp o serie de imitatori. Primul care a dobîndit o oarecare notorietate a fost Charles B. Stilson, publicînd, începînd cu numărul din decembrie 1915 al revistei ALL-STORY CAVALIER, romanul POLARIS OF THE SNOW.

Polaris, personajul principal, este un tînăr american, care şi-a petrecut copilăria împreună cu tatăl său, printre gheţurile veşnice ale Antarcticei, fără a cunoaşte civilizaţia oamenilor. Tatăl l-a învăţat mai multe limbi străine (chiar şi greaca) şi să respecte sexul slab. Soarta face ca o tînără americană, Rose Emer, rătăcită printre gheţuri, să se întîlnească cu tînărul Polaris. Împreună ajung în valea Sardanes, păstrînd o climă temperată graţie căldurii degajate de un vulcan. Locuitorii zonei vorbesc greaca veche, fiind urmaşii membrilor unei expediţii din epoca lui Pericle. Dar, spre deosebire de Polaris, regele Helicon ştie că femeile pot produce şi alte bucurii în afară de plăcerea conversaţiei, eroul nostru fiind nevoit să o salveze pe Rose de la o soartă „mai rea decît moartea". Îl ucide pe Helicon şi urmărit de gărzile noului rege Minos, Polaris o readuce pe tînăra fată în sînul civilizaţiei. Sfîrşitul primului episod.

Al doilea. MINOS OF SARDANES începe să fie publicat în august 1916, cititorii aflînd cum a fost distrusă valea secretă în urma erupţiei vulcanului. Polaris, un adevărat cavaler, se reîntoarce pentru a-l salva pe regele Minos. Sfîrşitul episodului doi. Al treilea episod apare în septembrie 1917, sub titlul POLARIS AND THE GODDESS GLORIAN. Acţiunea nu se mai petrece la Polul nord, ci undeva în oraşul Adloz, ai cărui locuitori, oameni-amfibie, îi capturează pe Polaris, Rose, regele Minos şi pe soţia acestuia. Regina oraşului, frumoasa Glorian, se îndrăgosteşte de Polaris care se căsătoreşte însă cu Rose. Charles B. Stilson oferă însă un final surpriză: Glorian are puterea de a prelungi viaţa, supunîndu-l pe Polaris acestui tratament. Nu-i rămîne decît ca la moartea Rosei să-i ia locul...

În continuare, anii 1915 şi 1916 sînt dominaţi de Burroughs, care publică seria Marte şi Pellucidar, fără a-l uita nici pe Tarzan. Anul 1917 înseamnă debutul unui ziarist de treizeci şi trei de ani, Abraham Merritt, care va deveni unul din maeştrii genului numit FANTASY.

Abraham Merritt s-a născut în ianuarie 1884, în New Jersey. Urmează studiile Universităţii din Pennsylvania pentru a deveni avocat. Situaţia financiară nu-i permite să-şi obţină licenţa în drept, devenind ziarist şi lucrînd, succesiv, la mai multe reviste şi săptămînale, pînă în anul 1937, cînd a devenit redactor şef la AMERICAN WEEKLY. A murit la 30 august 1943, în urma unei crize cardiace. Cariera lui Merritt începe cu numărul din 24 noiembrie 1917 al revistei ALL-STORY WEKLY, dar primul text important, THE PEOPLE OF THE PIT, a apărut în ianuarie 1918. Lectura acestei nuvele demonstra că ambiţiile literare ale lui Merritt erau mult superioare contemporanilor săi. Abraham Merritt a fost inconstestabil cel mai bun scriitor de science-fiction, din punct de vedere al stilului, pînă la apariţia lui H.P. Lovercraft, cîţiva ani mai tîrziu.

În THE PEOPLE OF THE PIT, nuvelă scurtă, doi exploratori întîlnesc pe un oarecare Sinclair Stanton, trăindu-şi ultimele clipe ale vieţii. Înainte de a muri, le povesteşte cum a descoperit urmele unei civilizaţii străvechi, coborînd într-o peşteră din apropiere. Fiinţe translucide şi tentaculare, singurii locuitori ai acestui loc, îl iau prizonier, dar reuşeşte să evadeze. Urmează o interminabilă ascensiune, în urma căreia a căpătat rănile ce i-au produs moartea. Cei doi exploratori se îndepărtează cu repeziciune de zona blestemată. Un singur text nu putea fi suficient pentru a saluta, în anul 1918, apariţia unui mare scriitor. În luna iunie, Abraham Merritt publica THE MOON POOL , iar în februarie-martie 1919 o continuare „mai consistentă" a acestei povestiri: The Conquest oh the Moon Pool. Tema este aceeaşi: a unei lumi subterane accesibile printr-o peşteră, în care pătrund cîteva persoane, purtate de o forţă necunoscută ce părea a fi emanată de Lună. Lakla, o tînără domnişoară, de o frumuseţe strălucitoare, îi poartă prin această lume plină de pericole.

Prin calitatea scriiturii, a poeticului şi a erotismului unor scene, Abraham Merritt a fost cu mult înaintea contemporanilor săi în arta scrisului, fiind pe picior de egalitate cu autorii zilelor noastre, lucru imposibil pentru ceilalţi autori ai anilor '20.

Traducere: Nicolae C. ARITON

DIFERENŢA

Alan Bloch

Sînt arheolog, specializat în studiul Oamenilor. Poate tocmai de asta mă întreb dacă toate aceste cercetări pe planete moarte ne vor învăţa vreodată ce erau Oamenii - dacă ne vor învăţa într-adevăr, vreau să spun, prin ce erau oamenii diferiţi de noi, Roboţii. Vedeţi, eu am trăit o vreme în compania unui Om şi ştiu că lucrurile nu sînt chiar atît de simple cum am fost învăţaţi la şcoală.

Avem, desigur, cîteva arhive, iar o seamă de roboţi se străduie, ca şi mine, să mai acopere din lacune, dar am ajuns să cred că nu facem nici un progres real. Ştim – sau cel puţin aşa afirmă istoricii – că Oamenii veneau de pe o planetă numită Pămînt. Mai ştim că se aventuraseră cutezători din stea în stea şi că îşi stabiliseră colonii oriunde se opriseră - colonii de Oameni, de Roboţi, uneori mixte - care să le aştepte întoarcerea. Dar nu s-au întors niciodată.

Erau zile de glorie, atunci. Vom fi fiind acum atît de bătrîni? Oamenii aveau în ei o flacără arzătoare - cuvîntul vechi era, cred, „divină" - care îi făcea să se avînte spre adîncurile necuprinse ale cerului. Dar noi am pierdut firul pînzei pe care ei o ţesuseră.

Experţi noştri ştiinţifici susţin că Oamenii ne seamănă mult; scheletul Omului este într-adevăr aproape identic cu al Robotului, doar că este constituit dintr-un soi de compus calcic în loc de titan. Vorbesc, competenţi, de o „ presiune demografică" ce-ar fi constituit „forţa motrice a explorării cosmosului".

Oricum ar fi, sînt şi alte diferenţe.

Spuneam c-am întîlnit un Om. Asta s-a întîmplat în timpul ultimei mele călătorii de studii pe una din planetele interioare. Cred că era ultimul Om din sistem, şi era de atîta vreme singur încît uitase orice formă de limbaj. După ce l-a învăţat pe-al nostru, ne-a înţeles, totuşi, atît de bine încît plănuiam să-l iau cu mine. Dar i s-a întîmplat ceva.

Într-o zi, fără nici un motiv, s-a plîns de căldură. I-am verificat temperatura şi am conchis că i se arseseră circuitele termostatice. Cum aveam la mine destule piese de schimb iar el era evident defect, m-am pus pe treabă. L-am dezactivat fără nici o problemă. Cînd i-am înfipt acul în gît pentru a acţiona siguranţa, a încetat să mai mişte, exact ca un Robot. Dar cînd l-am desfăcut, mi-am dat seama că pe dinăuntru era altfel şi n-am mai reuşit să-l fac să funcţioneze după ce l-am montat la loc. Apoi s-a, cum să zic, dezagregat; cînd am părăsit planeta, după circa un an, nu mai rămăseseră din el decît oase. E adevărat , Oamenii sînt diferiţi.

Trad. Sorin SIMION

Literature conspiration

Pompiliu Rădulescu

✂.....

Romanul se întinse somnoros, făcînd ca legăturile strînse să îi pîrîie sec. Se aşează pe marginea patului şi încălţînd papucii făcu un ocol camerei pescuindu-şi supracoperta aruncată neglijent sub bibliotecă. Era totuşi un progres: pentru prima dată cînd, după o petrecere, nu se trezea mahmur şi cu dureri de cap. Privi spre culcuşul de unde plecase şi rămase o clipă nedumerit. Cu foile bronzate larg desfăcute, Nuvela sta întinsă, acoperită doar de un cearceaf alb, mulat perfect după formele ei îngereşti. Romanul miji satisfăcut ochii. Hm..., îşi aducea aminte, cum să nu. Fata se răsuci pe o parte lăsînd un sîn obraznic, cu pielea pistruiată de literele negre ale unei dedicaţii, să iasă de sub acoperămîntul dantelat. Gemu uşor, răsfăţat, şi se trezi deschizîndu-şi leneş verbul „a vedea". Dînd cu ochii de el, surîse întinzînd larg braţele ca o chemare. Romanul, o clipă fistîcit, înaintă aşezîndu-se lîngă ea pe marginea patului şi o sărută tandru pe subtitlu.

– Era şi timpul să te trezeşti, i se adresă zîmbitor.

– Am simţit că nu mai erai lîngă mine şi mi-a fost teamă să nu mă părăseşti. Te iubesc prea mult şi nu cred că aş fi suportat ideea, spuse linguşitor răsucindu-şi alintat rîndurile. Romanul o sărută din nou, cu subînţeles, şi începu să se îmbrace. Nuvela stătu un timp privindu-i cu admiraţie perversă părţile putemice, capitolele încolăcindu-i-se pe sub coperţile lucioase de piele, apoi dispăru în baie. Stropii de apă se auziră clipocind senzual printre paginile ca de bronz, în atingerea lor fină cu şuviţele de abanos ale rîndurilor mărunte.

– Ţi-ar place să fim mai des împreună? o întrebă Romanul ascultînd atent.

– Cum să nu, majestate! îi strigă ea vesel.

– Nu mai îmi spune aşa! Pentru tine nu sînt regele, ci viitorul tău soţ!, o corectă căutînd încruntat cu privirea în jur, enervat de totala dispariţie a colţarelor.

– Asta vrea să însemne o cerere în căsătorie? se auzi pe un ton mieros.

– Poftim? întrebă aiurit Romanul. Nu ştii unde îmi sînt colţarele alea?

– Nu! veni rece răspunsul. De obicei eu nu umblu pe la colţuri.

– Femeile..., murmură pe un ton expert regele clătinînd contrariat din cap. Nuvela ieşi din baie gata paginată şi culegîndu-şi spalturile de pe jos se îndreptă spre ieşire.

– Cînd ne mai întîlnim? o întrebă Romanul căutînd pe sub pat.

– Altădată, răspunse cu indiferenţă.

– Am să te aştept! strigă după ea regele şi, după ce plăti bibliotecarului chiria pe o noapte, plecă bombănind nemulţumit, înjurînd printre dinţi preţurile în continuă creştere ale hîrtiei.

***

Mulţimea zumzăia ca un întreg roi de viespi. Romanul Istoric, clon imperfect al regelui, avid de putere şi rîvnind avar la glorie şi bani, evident ai altora, bătu nervos cu buzduganul în masă.

– Linişte! strigă zăngănindu-şi săbiile printre filele ca de cronică. Adunarea tăcu pe dată şi parcă puţin înspăimîntată îşi înghiţi cuminte ultimele vorbe. Sîntem cu toţi aici? întrebă mai calm.

– Nu! răspunse cineva din sală. Lipseşte Nuvela.

– Am venit! anunţă o voce de undeva din spate. Nuvela păşi încet, galant, pe rotativă şi se aşeză pe singurul loc rămas liber, „pe-un picior de plai,/ pe- o gură de rai..." lîngă bătrîna Baladă Populară pe care o salută cu respect.

– Bună să-ţi fie inima maică, îi răspunse, aranjîndu-şi mai bine rima (împerecheată, îmbrăţişată, încrucişată şi alte poziţii la fel de semnificative). Mi-au spus că dacă vin aici o să-mi mărească mesajul educativ. E adevărat? întrebă naiv ea. Cealaltă dădu dezinteresată din umeri (noi nu facem politică), făcînd în continuare destule eforturi să vadă peste cei din faţă ceva din ceea ce se petrecea la tribună.

– Ce ai, maică? Te doare ceva? se alarmă Balada observîndu-i gesturile nefireşti.

– N-am nimic.

– Ce? făcu bătrîna ciulindu-şi curioasă verbul „a auzi".

– Mi-e bine ("... bine, e foarte bine... ", consultant de specialitate M. Dauer)!, n-am nimic! repetă agasată, lăsîndu-se greu pe spătarul scaunului.

– Sper că nu e vorba de vreo traducere? întrebă pe un ton puritan Balada.

– Vai, cum puteţi să vă gîndiţi la aşa ceva? Eu am să aştept momentul cel mai potrivit la timpul cuvenit. Aşa... ca dumneavoastră.

– Ei, şi eu cînd mi-o veni sorocul, mioriţi feciorelnic băbuţa, clipind des pe sub ritmu-i popular.

– Sînge! Sînge! se auzi un urlet psihopatic din fundul sălii. Un personaj ciudat, legat în cămaşă de forţă şi mîzgălit din cap pînă-n picioare cu ketchup, se arunca cu „dovleacul" înainte în grupul de la intrare.

– Calmează-te! îi şopti tăios un altul. Fii subtil ca mine, continuă strecurîndu-se prin pădurea de picioare, încet, dar sigur, spre tribună, pînă ce o matahală îi luă de guler pe amîndoi, ridicîndu-i în aer.

– Ăştia sînt! spuse cenzura către sală, prezentîndu-i ca pe nişte exponate ieftine, spînzurate în cuiele ruginite ale degetelor sale. .....

✂.....aici a lucrat cenzura .....

– Hei, lasă-mă jos, brută! ţipă disperat SF-ul şi deodată se trezi aruncat direct în braţele Nuvelei.

– Wow! Să tot vii pe aici! spuse admirativ uitîndu-i-se adînc în decolteu (şi-avea, dom'le, nişte coloncifre...).

– Dacă nu te ridici de pe motto-ul meu, îţi înnod gîtul, vită.

– Calm, madam! o potoli glumeţ tînărul. Ia uite acolo! şi arătătorul termonuclear i se îndreptă către un colţ al sălii.

– Ce e? întrebă Nuvela privind curioasă într-acolo. SF-ul o sărută scurt printre rînduri şi înainte ca aceasta să poată spune ceva se făcu mic şi dispăru în mulţime strigînd:

– Te-am dus, gagico!

Horror-ul muşcă cu poftă din mîna corectorului care îl citea, mormăind obsedat:

– Sînge..., sînge..., sînge... Cenzorul zbieră de durere eliberîndu-l imediat din strînsoare, iar „atentatorul" o zbughi pe uşă afară, forţîndu-se să iasă din acea cămaşă de forţă în care nu se ştie cum tot el se legase.

– Linişte! tună violent deasupra sălii tirajul puternic al Romanului Istoric. Amuţiră. Sper că ştiţi cu toţii motivul prezenţei dumneavoastră aici!

– Da! glăsui corul adunării.

– Nu! ţipă din răsputeri SF-ul.

– Păi bineînţeles că nu! replică superior. Tu nici nu ai fost invitat aici.

– E adevărat, recunoscu, dar am şi eu dreptul să ştiu ce se petrece în literatura asta.

– Da' cu mesajul meu educativ cum rămîne? întrebă ca trezită din somn Balada Populară, ridicîndu-se pe jumătate de la locul ei.

– Mai tîrziu mamaie, mai tîrziu, i-o reteză parlamentar unul dintre consilieri (nu cunoaştem nume). Acum avem alte probleme. Deci..., zise adresîndu-se din nou SF-ului. Noi, cei de faţă, considerăm că scumpa noastră „ţară" e condusă în cel mai prost mod cu putinţă, aş spune chiar defectuos. Aşa că ne-am asumat cu toţii nobila misiune de a înlocui actuala guvernare, respectiv actualul suveran cu cineva mai receptiv la nevoile de fiecare zi ale acestui mult încercat neam. Termină populist luînd o atitudine de plenară.

– Aha, şi v-aţi gîndit la mine? Vai, ce drăguţ din partea voastră, îi lăudă în bătaie de joc.

– Am spus: „... receptiv la problemele poporului", repetă arătînd discret către sine. Ai priceput?

– „... la problemele poporului"... A, am înţeles peisajul, zise ironic SF-ul.

– Bun! conchise Romanul Istoric. Să intrăm acum, deci, în miezul lucrurilor, continuă punîndu-şi în ordine nişte foi. Dacă îmi permiteţi, aş dori ca înainte de a vorbi, să vă spun cîte ceva, să dau citire cîtorva idei (transmise din tată-n fiu), planuri ale noastre care, sînt sigur, vă vor edifica asupra cauzei drepte pentru care luptăm, a sfintei noastre acţiuni de eliberare a acestei „ţări" de sub jugul puterii nedrepte şi brutale.....

✂.....aici a lucrat editorul .....

Într-un colţ mai retras, ferit de priviri indiscrete, Filmul Porno, intrat pe blat, înghesuia energic Povestirea Sexy ce scîncea fragil, de plăcere (acţiune tipică de spionaj literar). La toaletă, Romanul Erotic, oaia neagră a familie regale, îşi freca violent cotorul holbîndu-se excitat prin gaura cheii la semnul aurit de carte al unei ediţii bibliofile.

Cîteva ore mai tîrziu.

În jurul tribunei se adunaseră o grămadă de spirite reacţionare, animate de discursul semiotic al copiei mototolite a regelui, dîndu-i de lucru Articolului de Ziar, biograful său personal, ce nota asiduu, cuvînt cu cuvînt, spusele lui şi ale asistenţei. Restul sălii moţăia.

Nuvela se ridică plictisită, îndreptîndu-se agale către uşa masivă.

– Unde vă duceţi? o întrebă milităros cenzorul, postîndu-se pe picioarele sale groase direct în faţa ei.

– Să dau un telefon, răspunse.

– Bine, dar să vii repede, încuviinţă după un moment de gîndire, înfingîndu-şi mîinile în şoldurile slăninoase.

– Mulţumesc mult, spuse cu o voce dulceagă fata, sărutîndu-l recunoscătoare, lipindu-şi pentru o clipă structura de burţile sale transpirate, apoi ieşi. Roşu de emoţie, bărbatul închise uşa în urma ei, ştergîndu-şi fruntea asudată de atîta lectură cu batista înflorată a nevesti-si. În aceeaşi clipă cineva dădu buzna înăuntru proiectîndu-l în mormanul de scaune sprijinite de un perete fals, trecîndu-l cu tot cu ele dincolo, direct în toaletă, unde, spre marea sa nefericire, Romanul Erotic fu nevoit să-şi încheie întristat partida de solo-sex.

– Fugiţi! strigă noua apariţie. Vin scutierii! şi el însuşi o zbughi făcîndu-se nevăzut în păienjenişul de litere. Sala se goli ca printr-o minune, singurele prezenţe mişcătoare rămînînd doar foile albe de hîrtie ce planau de la înălţimea tribunei în jos, spre parchetul tocit al tipografiei.

✂.....aici am lucrat eu.....

Robert Wright

Este Universul un calculator?

Savantul american Edward Fredkin susţine că Universul este analog cu un program de calcul menit să furnizeze răspunsul la o întrebare.

Edward Fredkin, unul dintre cei mai de seamă experţi americani în informatică, este un geniu multidisciplinar care lucrează într-o zonă crepusculară în care informatica se întrepătrunde cu cele mai înalte niveluri ale fizicii. Studiile sale s-au soldat cu unele teorii în aparenţă excentrice, precum cea că informaţia este mai importantă decît materia şi energia sau cea conform căreia însuşi universul este foarte asemănător cu un calculator electronic.

La rîndul lor, aceste construcţii teoretice duc la speculaţii metafizice şi religioase privind voinţa liberă, natura realităţii şi scopul existenţei Universului. Deşi FREDKIN afirma că nu are „nici o credinţă religioasă", este convins „că acest univers al nostru este consecinţa a ceva ce eu aş numi inteligenţă".

Robert Wright, redactor principal al revistei The New Republic, este autorul cărţii („There scientists And their gods Looking for meaning in an Age of Information") din care a fost extras textul articolului de faţă. Fost membru al colegiului de redacţie al publicaţiei The Science, Wright a fost distins în 1986 cu premiul National Magazine Award pentru rubrica sa intitulată „The Information Age".

Edward Fredkin scrutează sistematic cîmpul vizual şi controlează cu regularitate instrumentele de bord. El este calm, concentrat, un om stăpîn pe situaţie. Fredkin este întruchiparea pilotului ultracompetent.

Fredkin a devenit atît milionar, cît şi intelectual de mare calibru prin mijloace proprii. Cu 20 de ani în urmă, la vîrsta de 34 de ani, deşi nu poseda nici măcar o diplomă de absolvire a unui colegiu, el a devenit profesor plin la renumitul Institute of Technology. Angajat să predea informatica, iar apoi ales să conducă în anii formativi laboratorul de informatică al instituţiei, laborator devenit între timp celebru, el a început curînd să se ocupe de probleme mai excentrice. Probabil că cel mai curios dintre cursurile predate de el pînă azi este un curs de „fizică numerică", în care el a propus cea mai excentrică dintre numeroasele sale teorii excentrice. Această teorie este motivul care m-a făcut să vizitez insula lui Fredkin. Ed Fredkin crede că universul este un calculator. Fredkin lucrează într-o zonă crepusculare a ştiinţei moderne-zonă de legătură dintre informatică şi fizică. Aici, două dintre conceptele etern fundamentale ale ştiinţei - materia sau energia – se îmbucă necontenit cu un al treilea - informaţia. Raporturile exacte dintre aceste trei categorii constituie o întrebare fără un răspuns clar, o întrebare atît de vagă şi totodată atît de fundamentală, încît a inspirat o mare diversitate de opinii. Unii savanţi spun că informaţia este pur şi simplu una din numeroasele forme ale materiei şi energiei; informaţia este întruchipată de electronii calculatorului electronic şi descărcările neurale ale creierului, în tiparul de ziar şi undele radio - şi asta-i tot. Alţii vorbesc în termeni mai grandioşi sugerînd noţiunea că informaţia merită să fie pusă întrutotul pe picior de egalitate cu materia şi energia, că ea trebuie să se alăture acestora pentru a alcătui un fel de trinitate ştiinţifică, aceste trei categorii fiind principalele ingrediente ale realităţii.

Fredkin merge mai departe. Conform teoriei sale de fizică numerică, informaţia este mai importantă decît materia şi energia. El crede că atomii, electronii şi quarcii constau în ultimă instanţă din biţi, din unităţi binare de informaţie, asemenea celor care constituie moneda de calcul în cazul calculatoarelor de buzunar. Totodată, el crede că comportamentul acestor biţi, şi astfel al întregului univers, este guvernat de o singură regulă de programare. Această regulă, spune Fredkin, este ceva destul de simplu, ceva mult mai puţin ezoteric decît construcţiile matematice pe care fizicienii cu vederi convenţionale le folosesc pentru a explica dinamica realităţii fizice.

Totuşi, prin repetare necontenită, transformînd mereu informaţii pe care tocmai le-a transformat, ea a generat o vastă complexitate. Cu evidentă reverenţă, Fredkin numeşte această regulă „cauza şi forţa motrice primordială a tot ce există". Este o plăcere să iei masa în compania lui Fredkin. El are multe lucruri interesante de spus, din fericire, aş adăuga, întrucît, în general, tinde să facă un monolog din orice discuţie. Minţile altor oameni nu îl interesează în cine ştie ce măsură, cu excepţia cazului în care preocupările lor se întîmplă să coincidă cu ale sale, ceea ce nu se întîmplă prea des. „Există trei mari întrebări filozofice", începe el.... Ce este viaţa? Ce sînt conştiinţa, gîndirea, memoria şi aşa mai departe? Şi cum funcţionează universul? El afirmă că „perspectiva mea informaţională" le cuprinde pe toate trei. În primul caz, întrebarea privind viaţa, acidul dezoxiribonucleic, materialul eredităţii este „un bun exemplu de informaţii codificate numeric". „Informaţiile care ne spun ce urmează să fie un animal sau o plantă, sînt codificate", explică el. „Ele sînt reprezentate în ADN, nu-i aşa? O.K., acum există un proces care ia acele informaţii şi le transformă în creatura respectivă, nu-i aşa?". Ceea ce vrea să spună el este că un şoarece, spre exemplu, este „un proces informaţional vast şi complicat".

Fredkin respiră raţiunea, se întîmplă rar ca el să-şi etaleze trăirile emoţionale. El nu a întîlnit niciodată o problemă fără o soluţie perfect logică şi este ferm convins că posibilităţile de mecanizare a inteligenţei sînt nelimitate.

Fredkin nu este nicidecum singurul care consideră ADN-ul drept o formă de informaţie, dar această observaţie era mai puţin comună în vremea în care el a făcut-o pentru întîia oară. Acelaşi lucru poate fi spus despre multe dintre ideile sale. Odată ce viziunea sa asupra lumii s-a cristalizat cu un sfert de secol în urmă, el a întrezărit imediat zeci de implicaţii de mari proporţii în diferite domenii, începînd cu fizica şi terminînd cu biologia şi psihologia. Unele dintre acestea au ajuns între timp să se bucure de o trecere considerabilă, iar el consideră acest fapt drept o confirmare treptată a validităţii concepţiei sale de ansamblu.

„Ceea ce spun eu este că la nivelul cel mai fundamental de complexitate, un proces informaţional, funcţionează sub forma a ceea ce noi numim a fi fizica", explică el. „La un nivel mult mai înalt de complexitate, viaţă şi ADN, altfel spus, funcţiile biochimice sînt guvernate de un proces informaţional numeric. Apoi la un alt nivel, procesele gîndirii noastre sînt în esenţă procese informaţionale". El se grăbeşte să adauge că asta nu înseamnă că a privi totul drept informaţie constituie calea optimă: „Tot aşa cum există matematica, dar în orice poate fi înţeles în mod optim dintr-un punct de vedere matematic. Aşadar, nu vreau să spun că această noutate vine şi înlocuieşte totul. Ea este încă un mijloc de creare a unui model al realităţii - şi se întîmplă să fie aplicabilă în toate cele trei mistere filozofice primordiale".

Unul dintre savanţii care tratează cu multă seriozitate teoria lui Fredkin este Marvin Minsky, expert în informatică şi profesor la Massachusetts Institute of Technology, un savant al cărui renume are proporţii olimpiene în unele cercuri. Minsky îl compara pe Fredkin cu Einstein în privinţa capacităţii de a descoperi principii profunde pe calea unor excursii intelectuale simple. Dacă este adevărat că majoritatea fizicienilor nu îi acordă o prea mare însemnătate lui Fredkin, îmi spunea Minsky, la fel de adevărat este că „majoritatea fizicienilor sînt cei care nu inventează teorii"; ei recurg la o viziune de tunel, fără a pune vreodată la îndoială dogmele existente. Cînd e vorba de o reformulare fundamentală a gîndirii de felul celei pe care o propune Fredkin, „nu are nici un rost să stai de vorbă cu altcineva în afară de un Feynman sau un Einstein sau un Pauli", spune Minsky. Am discutat cu Richard Feynman, un laureat al Premiului Nobel, care lucra în California la Institute of Technology, cu puţin înainte de moartea sa survenită în februarie 1988, Feynman îl considera pe Fredkin drept un gînditor mereu original şi, uneori, neprecaut. Dacă cineva va reuşi să găsească un mod nou şi util de a privi fizica, îmi spunea Feynman, acesta va fi Fredkin.

Totuşi, Feynman şi Minsky nu s-au lăsat convinşi de ideea că universul este un calculator electronic. Ceea ce le-a suscitat admiraţia a fost mintea lui Fredkin, nu această manifestare a ei. Cînd e vorba de fizica numerică, Ed Fredkin zboară de unul singur.

(va urma)

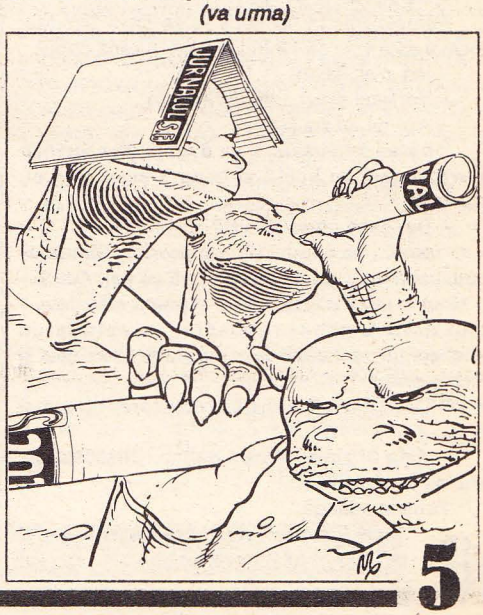

Szasz Geza

Trocul

Stăteau la masă, față în față, în semiîntunericul vîscos ce li se lipea de mîini. Terminaseră de cinat și nemișcarea din bucătărioara albă, cu miros de pîine prăjită, nu mai era tulburată de nici un zgomot. Tăceau. Ședeau într-o liniște profundă, izvorîtă din interiorul lor. Se scufundaseră fiecare în propria sa tăcere, cînd obiectele din jur se îndepărtaseră și în mijlocul vidului creat au rămas doar ei, fiecare în golul lui, singur cu sine. Izolați în tăcerile proprii nu mai aveau nimic comun decît gîndurile. Ele aruncau o punte fragilă și nesigură între ei. Își depănau aceleași imagini recente, îi frămînta aceeași îndoială,

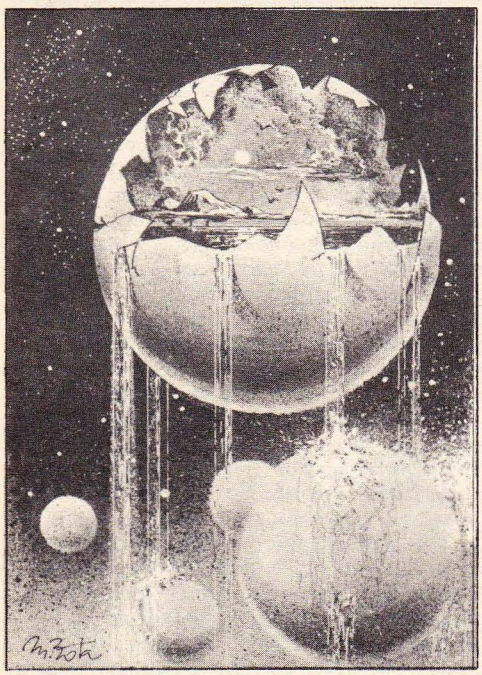

Debut :
Mugur Bota – Constanța

aceeași temere: trebuia să decidă...

Liniștea s-a sfărîmat în bucăți cînd bătrînul rosti cu glas răgușit:

– Te-au luat și pe tine?

Femeia tresări. În ochii ei se citea uimirea: tocmai asta voia să-l întrebe și ea. Înclină capul:

– Ieri și alaltăieri.

– Vor veni și azi... după răspuns...

– Așa mi-au zis și mie.

Îl privea întrebătoare, cu o urmă de speranță. Dacă el știe, va hotărî el și va fi bine. Oftă cu ușurare:

– Dar dacă-i doar un vis?

– Nu e, - vocea lui era categorică. Sînt reali, sînt... oameni... deși nu seamănă cu noi. Adică, - a făcut o mică pauză, căutînd parcă cuvintele, - sînt ființe umane, raționale, înzestrate cu inteligență... probabil și cu morală. Deci știu și binele și răul...

– Oare, - a intervenit ea, - pe care îl știu mai bine...?

– Asta e! zîmbi el cam strîmb. Dăscălița din tine nu se dezminte.

Femeia adăugă:

– Despre tine nu mi-au spus mai nimic. Am aflat ceva foarte vag... că vin dintr-o altă lume, oarecum ostilă lor. Și ar dori să cunoască spațiul nostru... au nevoie de ajutor...

–... că ne vor răsplăti, - a continuat el - că nu avem ce pierde... Știi, nu mi-au vorbit despre asta; dar cred că au nevoie de inteligența noastră, cum să spun, de intelectul, de cunoștințele sau, mă rog, de experiența noastră, ca să descifreze, să afle ceea ce nu știu încă... despre lumea noastră, despre noi, oamenii...

– Și ce o să facă după ce află?

– Asta nu mai știu... Probabil vor să vină aici, - bătrînul profesor a rămas pe gînduri mîngîindu-și barba.

– Să vină... ca ce? - pe fața femeii a apărut o expresie de îndoială, - ... ca oaspeți?... ca vizitatori?... mai știu eu... ca frați mai mari și mai bogați?... sau ca niște colonizatori, conchistadori...? - s-a oprit fără să spună tot ce gîndise.

– Depinde cîți sînt... și cum o duc la ei acasă...

Se lăsase întunericul. Afară ploua mărunt și liniștit. Nu se auzea decît scurgerea monotonă a apei în burlanul de lîngă fereastră. Femeia se ridică și sprijinindu-se de masă s-a mutat pe scaunul de lîngă el. I-a prins mîna între palmele ei mici și albe. Îi privea conturul capului desenat în dreptunghiul mai luminos al geamului. Bătrînul s-a aplecat și i-a sărutat mîna...

... S-au trezit într-o cabină rotundă, stînd la fel, cu mîinile împreunate pe o masă ceva mai scundă ca a lor. Peretele circular cu luciu metalic ici colo era brăzdat de linii abia perceptibile. Lumina obscură, liniștitoare și uniformă, cu reflexii verzui, inunda încăperea fără să producă umbre.

– Tot aici am fost și ieri - șopti femeia trăgîndu-se mai aproape de el.

– Și eu... a zis bătrînul fără să-și miște buzele. Numai că eram culcat...

În fața lor, cu sclipiri stranii, se lumină o porțiune din perete. Se formase un ecran tridimensional în care se ivi o inimă umană vie contractîndu-se regulat. Pe urmă, alături de ea apăru și un creier. Și de dedesubt încă unul, ceva mai mic.

– Inima ta, - bătrîna ținea degetul mare de artera mîinii lui.

– Și mințile noastre. Se pare că sîntem întregi la minte...

Comunicarea le-a inundat conștiința concomitent.

„Organul vital al subiectului mascul. Două leziuni grave în miocard. Capacitatea funcțională redusă cu 10%. Serviciu previzibil un an".

– Cum fac asta? întrebă încet femeia privind cu ochii larg deschiși inima suspendată în fața lor. Putea să întindă mîna s-o atingă.

– Proiectează în spațiul nostru realitatea dintr-un spațiu superior..., și continuă pe tonul folosit atîția ani la catedră: - Punctul, material din centrul cercului plan poate fi scos fără intersectarea circumferinței numai ridicîndu-l în a treia dimensiune...

Au tresărit amîndoi la captarea în creier a comunicării următoare.

„Organele biologice pot fi înnoite sau înlocuite. Fapt imposibil în cazul creierului. Activitatea lui paralelă, psiho-afectivă, nu poate fi modelată".

Profesorul a răspuns cu voce tare:

– Adică, voi numai raționați?

„Colectarea, înregistrarea, selecționarea și prelucrarea informațiilor se realizează prin legăturile multiple dintre celulele creierului. Din acest punct de vedere creierii subiecților funcționează relativ primitiv, digital-analogic, și utilizează abia 10% din capacitatea disponibilă. Este adevărat că există un mecanism de transfer al funcțiilor între diferite zone ce-i mărește funcționalitatea... "

–... Bine că ați găsit și ceva pozitiv! a remarcat profesorul destul de sarcastic.

Soția îi strînse mîna.

„ Pe lîngă operațiile informaționale de prelucrare a datelor, creierul subiecților realizează și... " - interlocutorul făcu o pauză, parcă nu era decis ce variantă de frază să folosească „realizează și operațiuni aleatoare ce nu se încadrează în informatică."

– Recte, nu le înțelegeți, - profesorul vorbea încet cu voce inflexibilă. E clar.. v-ați împiedicat de fenomenele afective.

„Un complex de manifestări psihice - emoții, sentimente și altele - grevează asupra aparatului informațional. Acest balast, produs, probabil, al unui virus, trebuie eliminat ".

– De ce, mă rog - învățătoarea nu se putu stăpîni - de ce vă deranjează afectivitatea noastră?

Răspunsul veni instantaneu în conștiința lor:

„Scade fiabilitatea creierului. Cunoaștem în amănunt istoria, religiile, știința pămînteană. În tot ce faceți acționați ineficient și defectuos."

După o scurtă pauză fluxul de cuvinte porni

Întîlnire de gradul III

I se putea spune Bill. I se putea spune oricum, pentru că el nu se născuse pe planeta noastră. Venise doar pentru a lua contactul cu civilizația umană, pentru a participa la ceea ce savanții dezaxați, vînătorii de OZN-uri și scriitorii de science fiction numesc întîlnire de gradul trei.

Bill, ca și ceilalți semeni ai săi, poseda o mare capacitate de, așa cum se spune pe la noi, mimetism; și asta fără ca nimeni să-l privească disprețuitor sau să-i strige cu furie și invidie: „Cameleonule!".

Pompilian Tofilescu

„ – Încearcă să te transformi în ceva cît mai familiar pămîntenilor. Reduci astfel șocul contactului" este într-o traducere aproximativă în limba română unul din sfaturile pe care Bill le primise înainte de plecare.

Și se pare că misiunea reușise.

Fusese chiar uimit că la apariția sa nici un om nu se arătase speriat sau, cît de cît, surprins. Toți îl priveau cu prietenie, îl strigau fără să se teamă. Nici vorbă de vestita xenofobie a pămîntenilor. Erau zile cînd oamenii de-a dreptul se înghesuiau ca să-l vadă. Bill strînsese o mulțime de informații despre ei și despre Pămînt și credea că și ei făcuseră același lucru. Asta pentru că de un timp încoace numărul celor ce-l cercetau scăzuse.

Acum numai din cînd în cînd se mai întîmpla ca vreun singuratic să-i arunce o privire fugară și tristă.

Hotărîse că venise vremea să se întoarcă acasă.

Dar nu mai apucă. Într-o zi cineva rupse afișul și Bill muri sfîșiat.

(H.Coandă - Craiova)

din nou.

„Anapoda. Așa nu sînteți folositori."

– Și la ce vreți să ne folosiți? - în vocea femeii vibra indignarea.

„Probă concretă și evidentă: în creierul subiectului femelă sînt intens tulburate procesele informaționale de emoția declanșată."

Deasupra imaginii creierului mai mic apăruse un indicator ce se deplasa pe un traseu întortocheat. Cînd se oprea peste vreun punct alături se forma un lung șir de semne și simboluri, necunoscute celor doi.

Bătrîna izbucni în rîs.

– Pe lîngă toate, mai sînt și obraznici!

Profesorul zîmbi cu jumătate de gură.

– Totuși, cum vreți să ne folosiți?

Amîndoi percepură un fel de oftat, apoi creierul le-a fost inundat de o mulțime de figuri, cifre, litere și simboluri asemănătoare celor de pe ecran.

– Nu, fraților, din asta nimic n-am înțeles - a exclamat bătrînul. Ziceți-le mai pe limba noastră...

Urmă o tăcere destul de lungă. De pe ecran au dispărut imaginile.

– Măcar arătați-vă, să facem cunoștință, observă într-o doară femeia.

În aceeași clipă pe ecran au început să se suprapună proiecții tridimensionale bizare. Se succedau în ritm rapid, în serii de cîte șapte, contopindu-se într-o imagine fantastică, instabilă și în permanentă transformare.

– Te-au ascultat - mîrîi bătrînul. Ești mulțumită? Sau ai pretenții să-ți pupe și mîna?

Moartea

Omul avea doar o singură întrebare: „Ce e moartea, de ce e necesară și de ce îi este frică de ea?". Timpul zbură, moartea sosi și el nu află absolut nimic.

Nou născut, copil neștiutor, adolescent, începu să pătrundă tainele vieții. Maturitatea sosită pe neașteptate l-a surprins cu o singură întrebare: „Ce este moartea, de ce e necesară și de ce îi este frică de ea?". Timpul zbură, moartea sosi, dar nu află absolut nimic.

Nou născut, copil neștiutor, adolescent, începu să pătrundă tainele vieții. Maturitatea sosită pe neașteptate l-a surprins cu o singură întrebare: „Ce e moartea, de ce e necesar și de ce îi este frică de ea?" Timpul zbura, dar nu găsea nici un răspuns. „Și care ar fi antidotul?" veni cea de-a doua întrebare. Mînat de frică găsi ceva sfidător în celelalte existențe: NEMURIREA.

TImpul nu mai zbura cu repeziciune, dar el, mereu tînăr, avea doar o singură întrebare: „Ce fusese moartea, de ce i-a fost necesară și de ce i-a fost frică de ea?"

Traian BĂDULESCU
(București – Planetar – S.F.)

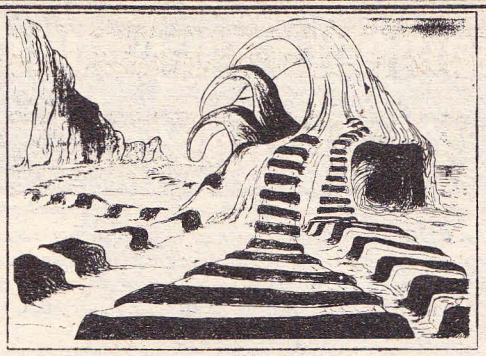

Debut:
Gabi Ungureanu – Călimănești

Femeia se cutremură și se strînse mai aproape de el. Îi șopti la ureche:

– Un monstru...

În cele din urmă în creier le-a apărut reprezentarea unei pagini de dicționar cu cuvîntul - titlu subliniat „Informație", la fel și cîteva cuvinte de la mijlocul articolului: „element nou, necunoscut anterior".

În sfîrșit li s-a comunicat esențialul:

„Toate sursele de informație au fost epuizate."

Profesorul fluieră printre dinți:

– Ptiu, drace! Ăștia au ajuns să știe totul despre lumea lor! Și-acum îi omoară plictiseala!

„Spațiul vostru oferă un debit de informație satisfăcător.

Avem acces la acest spațiu exclusiv prin intermediul creierului vostru care va deveni terminal pentru noi. Ca să ne cuplăm, trebuie eliminat balastul afectiv. Virusul ce-l produce."

– Și de la noi doi ce vreți? întrebă bătrînul devenit subit bănuitor și foarte atent.

„Știm că acțiunile voastre sînt determinate de motivații. Motivația, de regulă, este un interes major. Voi doi sînteți interesați în regenerarea organelor, să trăiți mai mult. Deci aveți o puternică motivație să colaborați cu noi."

– Adică, ce să facem? - bătrîna învățătoare se arătă preocupată de problemă.

– Ăștia vor să ne mituiască - șopti profesorul ca pentru sine.

Comunicarea continuă:

„Ne ajutați să găsim virusul informațional răspunzător pentru producerea ansamblului proceselor, stărilor și relațiilor emoționale sau afective."

– Ca să le eliminați din sufletul nostru?! - răcni bătrînul. Să ne transformați în mașini... ce mașini?... în subansambluri informaționale... - se sufocă de emoție.

Bătrîna îl privea speriată.

– Nu-u-u! Niciodată! - gemu bătrînul. Voi vreți să ne luați ce avem mai bun.. Voi... voi... nu sînteți oameni... Și-a strîns capul în palme cu privirea pierdută.

– Tată... - șopti femeia - dacă totuși... ei pot să ne ajute să mai trăim... - îi mîngîia părul cărunt cu un gest automat. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

– Nu! Cu acest preț, NUU!

... Cineva sesizase Poliția. După insistențe repetate sosi o echipă să cerceteze casa bătrînilor dascăli pe care vecinii nu-i mai văzuseră de o săptămînă.

Cînd au spart ușa, cei doi bătrîni stăteau la masa din bucătărie ținîndu-se de mînă...

(Timișoara)

M.G.M.

Transportoarele amfibii atinseră uscatul. Trapele de acces de deschiseră și soldații invadară plaja. În mai puțin de un minut trupele se aflau instalate în dispozitiv. Filmarea acestor momente fusese interzisă companiilor publicitare și comandamentele teritoriale luaseră măsuri ca nici un obiectiv să nu funcționeze. De pe nava amiral, aflată în larg undeva printre navele cargou, se transmise codul următoarei operațiuni: camuflarea.

Ascunși în spatele vegetației abundente, soldații se eliberară de identitatea uniformelor și a armelor făcîndu-le nevăzute. Corpul le rămase acoperit doar de cîteva bucăți de piele, primitiv croite. În brațe aveau sulițe, arcuri cu săgeți, pietre și totemuri. Astfel echipați năvăliră din nou pe țărm. Camerele de luat vederi aflate pe sisteme aeropurtate intrară în funcțiune. Perfect dirijate de la mare distață, panoramară mulțimea și culeseră o serie completă de prim-planuri, perspective și plan-detalii. Insistară cu o profesională încetineală pe expresiile faciale ale oamenilor, un amestec savant de sălbăticie feroce și primitivism. Nici urmă de forțe armate ultraspecializate și supertehnologizate. În lumina proiectoarelor colții de animale din vîrfurile lăncilor străluceau mat. Autenticitatea stăpînea fiecare detaliu, deghizarea părînd fără fisură. Echipa de regizori putea fi mîndră.

Acțiunea se desfășura simultan în mii de puncte. Cu o viteză amețitoare continentul pustiu se umplea de oameni. Sute de debarcări pe coasta estică și alte cîteva mii pe cea vestică. În paralel, operațiuni masive de desant în interior, prin păduri, în jurul marilor lanțuri muntoase și în plin deșert. Cerul întunecat al dimineții cernea o puzderie de ciuperci albe-cupolele parașutelor.Printre ele cădeau silențioase dreptunghiurile gigant ale parașutelor celor din departamentul decoruri. Pe sol ajungeau gata asamblate colibe, rămășițe de fortificații, statui și îngrădiri. Din uriașe dirijabile coborau cu lifturi de mare putere subansamble și module. Jos, îmbinate cu pricepere, se transformau, înzigurate, arene, temple. Pe marile platouri apărură observatoare astronomice cu aspect străvechi. Fiecare piatră fusese supusă unui laborios proces de îmbătrînire artificială. Jungla imensă născu așezări secrete și arborii le camuflară de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo.

Cînd acțiunea preliminară fu încheiată, camerele de luat vederi ale studiourilor documentare se retraseră. Aici misiunea lor se terminase. Restul avea să se desfășoare la masa de montaj, în secția de efecte speciale și trucaje. Din materialul brut urma să apară documentarul de prezentare a superproducției propriu-zise.

Utilajul hidraulic, resturile de materiale, rezervoarele de carburant și toate celelalte deșeuri, devenite acum inutile, dar mai ales inestetice, își găsiră odihna binemeritată pe fundul oceanului. Cargourile și nava amiral ridicară ancora. Dirijabilele se făcură nevăzute. Pe orbita geostațională apărură aparatele de filmat ale marilor studiouri cinematografice.

Superproducția putea începe. MOTOR. Sunetul cules de microfoanele camuflate în cele mai inimaginabile moduri era transmis de la fața locului prin microunde spre destinație. Imaginea preluată de la mare înălțime putea fi preluată sub orice formă grație transfocatoarelor cu laser. Clipa era emoționantă prin naturalețea gestului. Era anul 1492. Indigenii se repeziră cu sutele pe plajă, agitînd armele și scoțînd strigăte guturale. Din larg veneau trei corăbii. Adevăratele corăbii...

Claudiu ALISAVETEI (București)

Preambul la o poveste de dragoste...

Nuvela lui R.F. Young, *Septembrie avea treizeci de zile*, aduce în prim plan o patetică poveste de dragoste dintre un personaj uman, funcționarul Danby, locuitor al unui viitor oarecare, și domnișoara Jones, o învățătoare androidă, pe care acesta o cumpără dintr-un magazin de vechituri, pentru a se ocupa de educația fiului său Billy.

Cu surprindere, apoi cu amărăciune, Danby constată că nimeni nu o agreează pe domnișoara Jones, din cauza ideilor ei „învechite" despre cultură și educație, a criticilor pe care le aduce sistemului teleeducațional al epocii, care și-a permis să transforme și să adapteze sub forma unor western-uri semicomice marile opere ale literaturii universale (vezi „Romeo și Julieta", „Iliada") în fine, din cauza faptului că aduce prea violent aminte de un trecut complet diferit, uman și tandru, în comparație cu prezentul prefabricat după modele false.

În urma neînțelegerilor pe care le are cu Laura, Danby e obligat să o ducă pe învățătoare înapoi la magazin, pentru a-și recupera banii, cu care soția sa speră să cumpere noul model de mașină, lansat de curînd pe piață. Pustiul din suflet se risipește într-o noapte cînd, în drum spre casă, zărește la o dugheană unde se vindeau crenvurști rochia colorată a domnișoarei Jones. Proprietarul o cumpărase pentru a o face vînzătoare. Danby simte că visul său despre septembrie cel de altădată (fusese printre ultimii oameni care mai apucaseră să facă școală cu profesori adevărați, într-o clădire de școală de pe vremuri), despre iubire și despre frumusețea umană ar putea să continue. În aceeași noapte se angajează ca vînzător, alături de ea...

Cum ar putea să continue noua poveste? Iată ce ne propunem să vă prezentăm în nuveleta „Prea tîrziu pentru septembrie".

Prea tîrziu pentru septembrie

De vasul cromat de muștar era rezemat un anunț, scris cu caractere de mînă: „Crenvurști mari la cărbune - din carne adevărată, prăjită, la un foc adevărat". Danby ștergea cu buretele tejgheaua lucioasă și arunca priviri furișe către terasa împrejmuită cu lanțuri groase de metal. Domnișoara Jones se strecura printre mese cu multă grație, purtînd pe tavă, deasupra capului, crenvurștii calzi și feliile de pîine.

Mirosul pătrunzător de carne prăjită se răspîndea din imensul grătar trapezoidal către stradă, ademenind mușterii. Domnul Arnold, proprietarul, stătea sprijinit cu spatele de casa de bani, vîrîtă sub copertina cauciucată, și dirija prin semne comenzile. Clienții nu aveau prea mult timp: veneau obosiți de la slujbă și doreau să fie serviți rapid. Acasă îi așteptau familiile, televizorul, programul de seară...

Danby apucă oftînd cuțitul și începu să despice bucata de carne în fîșii, pe tocătorul rotund. Programul de seară! Laura se strîmba și acum cînd auzea declicul cheii în broască și bombănea pe înfundate, simțindu-l cum se mișcă pe întuneric, încercînd să nu facă prea mult zgomot.

Zîmbi strîmb de durere și vîrî arătătorul în gură, sugînd sîngele ușor dulceag. Cînd aflase de noua slujbă, sărise în sus, furioasă. Începuse să-i reproșeze că în ultimii ani o neglijase tot mai mult, că nici nu mai știa de cînd nu o mai scosese la film, în oraș, că trebuia să se ocupe singură de educația lui Billy, că de la o vreme face numai gesturi prostești, ca acela cu învățătoarea androidă ce îl costase o groază de bani... Se mai potolise, înțelegînd că, în principiu, era vorba de o nouă sursă de venituri.

– Nu cine știe ce, îi temperase el privirea sclipitoare. Domnul Arnold se află abia la început. Dar cu timpul...

Și îi arătase cu degetul forma alungită a uneia din mașinile bidimensionale ce păreau că se întrec pe imprimeul roșu al pijamalei, scoțîndu-i în evidență sînii, pîntecul, picioarele.

În seara aceea numărul clienților scăzuse considerabil. Încă de pe cînd își scotea haina și își lega bretelele șorțului pe după gît, domnul Arnold îi explicase că pe Asqueny-Avenue sosise o trupă nouă de exchibiționiști și lumea se îngrămădise la spectacol, părăsindu-și tabieturile cotidiene.

Așează ultimele fîșii de carne în cuva mașinii, apăsă pe buton și se frecă pe mîini cu o cîrpă. Era trecut de orele 22. Stelele nu se zăreau încă din cauza luminii prea puternice a becurilor cu argon. Se aplecă în afară, peste tejghea, dar coperta cerului era roșcat-aurie. Nu îi era somn. Dinspre stradă venea un iz puternic de asfalt încins și de vapori de benzină, suprapunîndu-se peste acela al grăsimii topite pe cărbuni.

Domnișoara Jones deschisese mica ușă batantă de la capătul tejghelei și pusese tava pe un taburet.

– În seara aceasta domnul Arnold nu prea are noroc de clienți, spuse ea și Danby se simți înfășcat de gît de niște degete subțiri de oțel. Era ceva în vocea aproape caldă, în fraza banală ce sunase ca o concluzie la gîndurile sale anterioare, ceva aducînd cu iluzia dulce a prelungirii verii departe, în spuma celor treizeci de zile ale unui septembrie necunoscut.

O privi cum se mișcă printre rafturi, cum își face de lucru cu paharele ude, cum își înfoaie părul ca un răsărit de soare. Se răsuci spre zid, cu sufletul secat, pentru a-și șterge pe furiș o lacrimă. Și-o imagină în camera lui Billy, aplecată deasupra lui, pentru a-l ajuta la lecții. Ar fi putut să fie o învățătoare adevărată, nu o simplă vînzătoare...

– Nu mi-ați mai spus nimic despre Billy, domnule. Și-a trecut examenele pentru clasa a patra?

– Nu, domnișoară Jones.

Nu avu curajul să-i spună că îi interzisese lui Billy să mai deschidă televizorul la programul de teleșcoală. Oricum, nu avea nici un rost. Iar funcționar de categoria a șasea putea fi încadrat oriunde și fără să cunoască acele oribile subiecte ale westernurilor. Laura făcuse o criză de nervi și stătuse internată cîteva zile în clinica sectorului. Cînd revenise, păruse împăcată cu ideea, dar Danby simțea că, pe furiș, cei doi îi încalcă interdicția.

– Billy este un produs al acestei societăți, domnișoară Jones. Imposibil de transformat, fără a fi transformate mai întîi condițiile sociale în care trăiește. Condiție valabilă, de altfel, pentru întreaga sa generație. Pentru întreaga lume. Aproape pentru întreaga lume, se corectă. Cred că mai există... sper... și din cei asemenea mie, care au trăit, și au respirat aerul altor timpuri, înțelegi, domnișoară Jones?

– Dacă i-ați întrerupt accesul la teleșcoală, cred că ați greșit, domnule.

– Nu înțeleg!

Și, de uimire, simți din nou că se sufocă.

– Mă tem că eu nu am înțeles, domnule. Băncile mele de memorie au reținut imaginea, codul și legile unei lumi care...

Tăcu, așează paharul pe raft și se îndreptă cu tava către masa de lîngă ieșirea terasei, unde gestul semnificativ al d-lui Arnold îi descoperise un client grăbit ce bătea cu o monedă în masă. În urmă, ușa batantă flutură de cîteva ori, ca o chemare nerostită.

În noaptea aceea nu mai găsiră timp să continue discuția. Spectatorii trupei din sala de spectacole de pe Asqueny-Avenue curgeau în valuri compacte pe străzi și o mulțime de bărbați dădură năvală pe terasă, luînd cu asalt mesele și tejgheaua. Domnul Arnold rîdea mulțumit, trecîndu-și din cînd în cînd limba peste buzele cărnoase, abia prididind cu încasatul banilor. Avea vad bun aici, în marginea bulevardului și nu regreta ideea de a se fi lăsat de avocatură, pentru a deveni proprietarul acestei dughene.

Danby plecă imediat după miezul nopții, ca de obicei. Îmbrăcase în grabă haina, aruncase halatul pe taburet și ieșise înainte ca domnul Arnold să-i pipăie cu degetele butucănoase butonul de după ureche. Și, tot ca de obicei, ea îi privise calm, cu mîinile odihnindu-se nemișcate în poală. Era ca și cum, seară de seară, într-un ciudat și sadic ritual, ar fi ucis o boare parfumată de septembrie.

Scoase mașina cu spatele de pe alee și o luă în josul străzii, prin traficul aproape stins al bulevardului. În noaptea senină de sfîrșit de august, stelele păreau ținte luminoase de cristal, undeva departe, deasupra cupolei de lumină roșcată a orașului.

Parcă Baby-Buick-ul ceva mai departe de casă, lîngă un gard viu aflat în penumbră. Urcă treptele cu pași moi și se strădui să deschidă broasca fără să facă zgomot. În antreu își descălță pantofii și, cu papucii în mînă, se îndreptă pe bîjbîite spre dormitor. Se opri surprins în dreptul geamului ușii de la sufragerie, iluminat slab de lucoarea albastră a televizorului. O clipă, îl fulgeră gîndul că Billy urmărea pe ascuns programul pentru adulți de la miezul nopții. Apoi realiză că băiatul era plecat pentru o zi într-o excursie organizată de Secția pentru preadolescenți a cartierului.

Apăsă stîngaci pe clanță și rămase șovăind în prag. Din fotoliu Laura îl privea cu buzele supte. Și Danby observă din nou, pentru a nu mai știa cîta oară în ultimele luni, că soția lui avea o față foarte îngustă.

– Bună seara, spuse încet și păși înăuntru nesigur. Lăsă papucii să îi alunece pe covor. Deși sîntem în plină noapte... încercă, strîmb, să zîmbească.

Femeia desfăcu buzele în formă de paranteze.

– George, vreau să știi că m-am săturat de serviciul acesta al tău. Stau aici ca într-o casă părăsită. Pe Billy, de cînd l-ai întrerupt de la școală, nu-l mai văd cu ziua. Și apoi, nu cred că, financiar, ceea ce faci merită osteneala.

Pe ecranul de 120 de grade, un negru ras în cap alerga din toate puterile în urma unei fetișcane în slip verde, pe marginea unei piscine. Rula filmul pentru adulți, își spuse. Se simți dintr-odată cuprins de o mare oboseală. Se așeză pe brațul fotoliului de lîngă ușă. Nu, ar fi fost prea

nedrept să mai piardă o dată! Unele lucruri aveai datoria să încerci măcar să le oprești înainte de a se întîmpla.

– Nu cred, reluă Laura, și își ascunse căscatul în mîneca pijamalei. În două luni, abia ai adunat două sute și ceva de dolari în plus, iar prețul unei Cadillette...

Voia să spună că prețul unei Cadillette, ultimul tip, era cu mult peste puterile lor financiare și, deci, că obiectul nu merita atîtea sacrificii. Danby avu o ciudată strîngere de inimă: Laura nu era femeia care să renunțe prea ușor la ce își propusese.

Întrebă de Billy, prefăcîndu-se că a uitat de excursie. Apoi recunoscu spășit că s-a cam grăbit cu gestul de a-l scoate pe puști de la cursuri. Ar fi trebuit, cel puțin, să îl înscrie la Policalificările sezoniere. În mod surprinzător, Laura nu-i dădu dreptate, așa cum se aștepta. Ridică numai din umeri și stinse ecranul imens, pe care negrul cel vînjos se prăvălea în bazin, izbit în cap cu un drug de metal.

Danby o simți toată noaptea agitîndu-se nervoasă și vorbind în somn. Pijamaua roșie punea o pată închisă pe albul cearceafului, iar micuțele Cadillette bidimensionale păreau să treacă prin spuma lui în lumea celor trei dimensiuni.

A doua zi, în pauza de prînz, dădu un telefon acasă. Răspunse vocea adormită a lui Billy și Danby își închipui că l-a trezit din somn. Îi comunică, răgușit, că Laura ieșise în oraș, imediat ce sosise el.

– A plecat la cumpărături?

– Nu știu, fornăi Billy, s-a îmbrăcat în taiorul negru și și-a pus toca pe cap. Dar nu a luat nici o plasă.

– A ieșit demult?

Se auzi iarăși un fornăit și Danby știu că puștiul ridică din umeri.

– Ascultă, Billy, vrei să-mi faci un serviciu? Telefonează la Vanessa și...

Dar Billy îl rugă să telefoneze singur, pentru că el adormea pe hol... Agăță receptorul în furcă și părăsi scoica de plastic a cabinei. Pauza se apropia de sfîrșit. Simțea în gură un gust sălciu. Înțelese că îl bîntuia nevoia să bea o bere înspumată, care să-l curețe cu amărăciunea ei înțepătoare de toate gîndurile negre. Baby-Buick-ul îl aștepta cuminte în parcare și, în mai puțin de cinci minute, ajunse în fața prietenosului Fred. Intră pe ușa laterală a barului. La ora aceea a dimineții erau clienți puțini și o mulțime de separeuri stăteau în așteptare cu ușile la perete. Intră într-unul, chiar lîngă ușă, și introduse o fisă în distribuitor, comandîndu-și o bere. Sorbi abătut din paharul de hîrtie udă. Probabil că exact în momentele acelea Laura se îndrepta către dugheana... Sorbi din nou și berea i se păru amară. Își aprinse o țigară și trase cîteva fumuri unul după altul. Apoi o strivi cu un gest nervos de fața de masă, pătată de lichid.

Nu, Laura nu avea nici un drept să se amestece (pentru a cîta oară?) în cele cîteva clipe de fericire ale timpului său liber. Munca sa suplimentară producea prea puțin... parcă așa spusese. Să renunțe, deci și ea, Laura, va renunța la rîndu-i la dorința de a avea o Cadillette. Să renunțe și să revină unde? Într-o lume mizeră, în care înțelesese demult că lucrurile valoroase nu mai au nici o valoare?

Introduse o fisă de 25 de cenți în deschizătura aparatului de sub micul ecran de televizor, situat deasupra distribuitorului de bere. Se auzi un țăcănit scurt și fisa reveni. Apoi, vocea imprimată pe bandă a „prietenosului Fred" îl anunță că se afla în vacanță pentru o zi și îl sfătuia să revină a doua zi.

Părăsi paharul de hîrtie, pe jumătate plin, și ieși. Senzația de leșuială îi stăruia încăpățînată sub limbă. Lăsă mașina să își continue somnul, urcată cuminte pe trotuar, și porni cu pași greoi către colțul celălalt al străzii, înecată în lumina mierie a soarelui. Era ultima zi a lui august și, într-o neașteptată răsuflare, vara își revărsa peste oraș valurile de căldură toropitoare. De undeva, din neștiut, Danby simțea neclar amenințarea mută a primelor zile de septembrie.

Firma unașă - „Crenvurști mari la cărbune" - era, în timpul zilei, lipsită de strălucirea neoanelor multicolore, un anunț grotesc și insipid, înecat în marea de reclame din jur. Pe terasă nu se afla nimeni și Danby văzu dintr-o privire că domnul Arnold lipsea din dreptul casei de bani. În spatele tejghelei, în rochia ei viu colorată, ca o ploaie de primăvară, domnișoara Jones aranja paharele pe raft.

– Bună ziua, domnișoară Jones, spuse, oprindu-se lîngă tejghea.

– Bună ziua, domnule, surîse ea cald și un vînt înmiresmat de septembrie se strecură prin ploaia de aur a părului, învăluindu-l. Azi ați venit mai devreme ca de obicei. S-a întîmplat ceva?

– Nu-s-a întîmplat nimic, răspunse amețit și, în clipa următoare, avu viziunea a ceea ce trebuia să facă. Domnișoară Jones, spuse hotărît, dezbracă șorțul și hai să mergem. Crenvurștii pot să mai aștepte.

– Nu înțeleg, domnule. Unde să mergem?

– Vei vedea. Te rog să te grăbești, timpul nu e întotdeauna de partea noastră.

– Și domnul Arnold ce va spune, domnule? Dacă vede că am părăsit dugheana fără voia lui mă trimite la casare.

– Cu domnul Arnold discut eu, domnișoară Jones.

De fapt, știa că nu va discuta niciodată. Și că nu avea să-l mai revadă niciodată. În clipa aceea, în vreun bar din apropiere, domnul Arnold se întreținea, desigur, cu soția sa.

– Am înțeles, domnule.

Îi hotărau destinul. Iar el se săturase ca soarta să-i stea mereu în mîinile altora.

Domnișoara Jones închise ușa cu o cheie mare, din oțel albăstrui, pe care o agăță într-un cîrlig de plas-

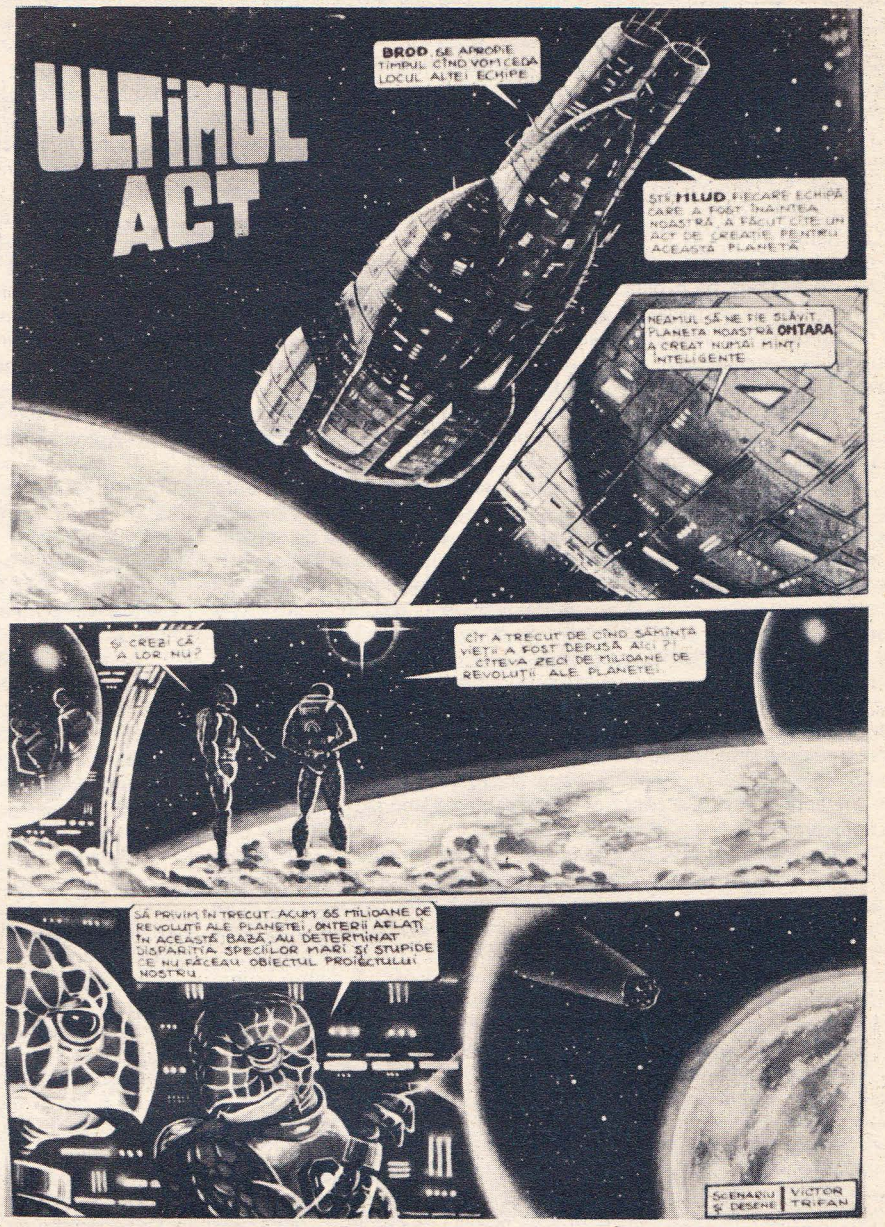
ULTIMUL ACT
BROD SE APROPIE TIMPUL CÎND VOM CEDA LOCUL ALTEI ECHIPE
STS HLUD FIECARE ECHIPĂ CARE A FOST ÎNAINTEA NOASTRĂ A FĂCUT CÎTE UN ACT DE CREAȚIE PENTRU ACEASTĂ PLANETĂ
NEAMUL SĂ NE FIE SLĂVIT PLANETA NOASTRĂ ONTARA A CREAT NUMAI MINȚI INTELIGENTE
ȘI CREZI CĂ A LOR NU?
CÎT A TRECUT DE CÎND SĂMÎNȚA VIEȚII A FOST DEPUSĂ AICI ?! CÎTEVA ZECI DE MILIOANE DE REVOLUȚII ALE PLANETEI
SĂ PRIVIM ÎN TRECUT. ACUM 65 MILIOANE DE REVOLUȚII ALE PLANETEI, ONTERII AFLAȚI ÎN ACEASTĂ BAZĂ, AU DETERMINAT DISPARIȚIA SPECIILOR MARI ȘI STUPIDE CE NU FĂCEAU OBIECTUL PROIECTULUI NOSTRU
SCENARIU ȘI DESENE VICTOR TRIFAN

(va urma)

Romance S.F.

tic, și se apropie cu pași ușori.

– Sînt gata, domnule, putem să mergem.

Ieșiră în stradă. Domnișoara Jones răsuci în intrare afișul mare, scrise cu litere de mînă: „Închis. Reveniți după-amiază".

Soarele clipea tainic în adîncul unui cer siniliu, incredibil de adînc și de pustiu. Danby o apucă de braț și îi făcu semn cu bărbia către bulevard. Mașini cu forme sofisticate alunecau grăbit pe lîngă ei, topindu-se în circulația orașului. Se gîndi cu amărăciune la faptul că Laura nu a cutezat să-și urmărească niciodată visurile pînă la capăt. Dacă nu renunța la Cadillette-ul acela blestemat...

Parcul se strecura pe sub coroanele aplecate ale arborilor către o țintă neștiută. Se așezară pe o bancă, nu departe de poarta masivă din metal forjat. Danby spuse că parcurile și grădinile zoologice sînt singurele lucruri bune create de Companiile cerealiere în ultimii douăzeci de ani. Perechi de adolescenți se perindau prin fața lor, aruncîndu-le priviri curioase și glumind dezinvolt. Doi cîini mari, dalmații, se fugăreau în jurul unei statui.

– Aș vrea să te rog ceva... începu Danby nesigur, privindu-și mîinile prelungi, cu degete încă suple. Dar se opri, constatînd că nu știa ce să-i spună. Și, mai ales, cum să-i spună. Pentru că nu putea, așa pur și simplu:

- Știi, domnișoară Jones, am impresia că m-am îndrăgostit de dumneata. Adică nu chiar de păpușa mecanică în care te adăpostești, ci de ideea, de simbolul pe care îl reprezinți, cu sau fără voie. De zilele însorite de septembrie, iscate în aer de flăcările părului tău, de zvonul argintiu al clopoțelului, înțeles din inflexiunile calde ale vocii, de școala ce pare că începe de fiecare dată cînd apari, ca după o vară nesfîrșit de lungă și de pustie. M-ai înlănțuit cu firele tainice ale trecutului și eu nu vreau să mă mai desfac de el. Eu nu mai vreau, înțelegi domnișoară Jones?

Dar domnișoara Jones nu părea să-l înțeleagă. Cum ar fi putut să-i spună toate astea? Uneori, cuvintele erau lucruri în plus, de care nu te puteai folosi. La urma-urmei, nici măcar el nu se înțelegea prea bine, cum ar fi putut deci să pretindă asta unei păpuși mecanice, cu corpul înțesat de rotițe dințate, de bănci de memorie, benzi și difuzoare? Și, brusc, un val de rușine îi înfioră obrajii. Ce căuta el aici, cu acestă androidă îmbrăcată în culori țipătoare?

– Nu știu, mormăi, furios pe sine însuși, cred că am făcut în ultimul timp o mulțime de prostii. Pe bună dreptate Laura s-a supărat pe mine. Nu mai pot să mă înțeleg, domnișoară Jones. Parcă aș fi într-o permanentă stare de beție. Desigur că dumneata nu poți să-ți imaginezi ce înseamnă asta, dar... probabil că soarta cea rea mi te-a scos în cale. Nu eram prea fericit nici înainte, acum însă... Și asta numai și numai pentru că, dintr-o eroare socială, în urmă cu treizeci și ceva de ani a trebuit să urmez cursurile unei școli adevărate. Simt că totul s-a sfîrșit.

O greutate îl apăsa pe coșul pieptului și gustul de leșie îi umplea gura.

– A fost frumos, domnișoară Jones. Tot. Tot. Nopțile acelea cu stele de diamant și discuțiile noastre și... Să știi că m-am hotărît să-l dau înapoi la școală pe Billy. Și cred că am să mă mut din oraș, înțelegi, domnișoară Jones? Nu mai pot trăi în orașul acesta afurisit! Mă sufoc. Aș fi vrut să-ți spun toate astea altfel. Nu știu cum, dar altfel. Aș fi vrut ca viața noastră să fie altfel. Fără apăsări nocturne de buton și fără grija permanentă de a-ți ascunde gîndurile în spatele unui șorț. Fără mirosul de crenvurști la cărbuni și de benzină arsă. Dar lumea n-a fost făcută de mine și nici pentru mine, domnișoară Jones. Eu, noi înțelegi? - noi am fost făcuți pentru ea. Și ea nu ne-a dat sunetul de clopoțel în septembrie decît o dată. Acum... e prea tîrziu pentru el. Și pentru noi. Nu putem trăi din amintiri, domnișoară Jones! Se răsuci spre ea, ca și cum ar fi fost gata să o lovească. Domnișoara Jones îl privea nemișcată, cu mîinile în poală și cu respirația pulsîndu-i ritmic, abia sesizabil, prin nările sintetice. Dar în apa albastră a ochilor, atît de senină de obicei, i se năzări că înțelege un abur îndepărtat.

– Înțeleg, domnule.

Atît spuse și cerul ultimei zile a verii păru că se prăbușește peste ei, îngropîndu-i în azur.

– Copilul din mine strigă după minunile toamnelor acelea atît de bogat și nepăsător risipite în trecut. Eu nu mai sînt însă copilul de atunci, domnișoară Jones.

Și nuanțele de regret din glasul lui o rugară să-l ierte pentru ceea ce avea să urmeze. Se ridică încet și rupse lujerul firav al unei flori de lîngă bordura aleii. I-l întinse șovăitor.

– Septembrie este o lună care pentru mine nu are să mai vină niciodată. Niciodată.

Îi apucă mîna moale, moartă în nemișcarea ei, și o sărută.

– Altfel... spuse și gheara îl sugrumă iarăși, întunecîndu-i privirile. Altfel... repetă gîfîind și brusc, îi întoarse spatele.

Alergă pe străzi ca un bezmetic, lovindu-se de oameni și de obiecte. Rătăci îndelung, cu mintea stoarsă de gînduri, prin locuri numai aparent cunoscute, învîrtindu-se, de fapt, în cercuri din ce în ce mai largi, mai îndepărtate, în jurul parcului. Seara îl găsi rezemat de gardul viu al propriei locuințe, întrebîndu-se într-una de ce o învățătoare demodată putea să-l afecteze atît.

Intră în casă ca un somnambul, răspunse monosilabic la întrebările soției și ale lui Billy și se înfundă în baie, unde se lăsă biciuit la nesfîrșit de șfichiurile reci ale șuvoiului de apă. Cînd reveni, îi comunică lui Billy că se poate reînscrie la feleșcoală. Băiatul sări în sus de bucurie, îl sărută pe obraz și o zbughi spre televizorul de serviciu pentru a prinde „Ora Westernului".

Înghiți în silă cîteva linguri de sos și se ridică, bolnav, de pe scaun.

– George, tu nu te simți bine, constată Laura. Poate că ar fi bine să consulți un doctor.

Îi promise că așa va face și vru să iasă.

– Stai, insistă Laura. Știi, am fost astăzi și am discutat cu șeful tău de la dugheană. A fost foarte drăguț și m-a invitat la o cafea. Este încîntat de ceea ce faci acolo și mi-a promis că în curînd îți dublează leafa. Nu e grozav? Încă opt-nouă luni și, dacă cei de la Companie nu sporesc prețurile, ne vom plimba într-o Cadillette veritabilă.

Îi veni să vomeze. Bău un pahar cu sifon și se spălă pe față cu gesturi obosite.

– Cît e ceasul? întrebă.

– Aproape șapte, se îngrijoră femeia. Nu te duci?

Plecă alergînd. Treptat, mohoreala prinse să i se risipească. Și, la urma-urmei, de ce nu? Erau lucruri pe care aveai datoria să încerci măcar să le oprești înainte de a se întîmpla, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătești.

Dugheana îl aștepta cu luminile stinse și obloanele trase. Pe proprietar nu-l găsi nicăieri. Cu inima strînsă, își recuperă Baby-Buick-ul și se repezi către parc: porțile erau ferecate, iar portarul îl asigură că, înainte de a închide, își făcuse rondul obișnuit și nu văzuse pe nimeni.

Acasă o expedie pe Laura la televizor, mințind-o că i-a cerut voie domnului Arnold, pentru că se simțea rău. Se culcă devreme și dormi prost, trezindu-se mereu transpirat și speriat.

Dimineața nu scăpă de gura Laurei pînă ce nu îi promise că va merge în pauza de prînz la un cabinet medical. Sări în Buick și străbătu în viteză bulevardul, gata să încaseze o amendă în intersecție. Îl găsi pe domnul Arnold măturînd terasa. În spatele tejghelei, o fată necunoscută, cu părul brunet și pistrui pe față freca paharele.

Își ceru scuze pentru seara anterioară, cu capul întors pe jumătate spre tejghea, urmărind fascinat mișcările necunoscutei. Fusese bolnav și nu... Acum se simțea bine și, de la ora șase, era gata să înceapă slujba. Domnul Arnold îi spuse că nu era nici o problemă, important era numai să nu se repete, pentru că dacă mai pățea o dată ca aseară, cînd s-a trezit singur și a fost obligat să închidă, pierde sigur o mulțime de clienți.

Deși îi stătea, pe limbă să îl întrebe de soarta domnișoarei Jones, Danby nu o făcu. Cînd să plece, aruncă numai o privire mirată spre tejghea.

– Va fi noua dumitale colegă, Danby, explică proprietarul zîmbind. Domnișoara androidă s-a defectat: a fugit din prăvălie, profitînd că ieșisem pentru o oră în oraș. Poliția m-a anunțat să o recuperez din parcul de pe Avenue Moon. Se produsese un blocaj general al circuitelor și mecanismelor. Numai gura se mișca, repetînd la nesfîrșit o frază oarecare. Ar fi trebuit să fiu mai precaut în privința ei. „Prietenosul Fred" m-a avertizat, cînd am cumpărat-o, că o să dau de bucluc cu ea. Acum m-am lecuit: am angajat-o pe dumneaei.

Și arătă cu capul către pistruiată, care zîmbi, bănuind că despre ea este vorba.

– Și ea... adică domnișoara Jones? întrebă încet Danby.

– Am dus-o înapoi, la bătrînul de la care am cumpărat-o. Nu mai putea fi reparată și a trimis-o la casare. Poate că e mai bine așa. Avea niște idei cam învechite și-i deranja pe unii clienți.

Ridică din umeri.

– Viața merge înainte. Nu-i așa, Danby?

– Da, domnule.

Roși.

– Mă obișnuisem cu ea. Viața merge înainte, aveți dreptate. Nu vă amintiți, totuși, ce spunea, cînd ați luat-o de pe bancă?

– Nu știu exact. Eram prea nervos din cauza celor întîmplate. Ceva despre luna septembrie, parcă. Zicea că va reveni mereu. Da, cred că asta repeta.

Înclină din cap, zîmbi și promise că se va întoarce în jurul orei șase. Ceva se rupsese în el, nu înțelegea ce, dar simțea că era ceva ireparabil. Soarele avea aceeași culoare mierie, mașinile zvîcneau la fel ca ieri pe bulevard, dar o ceață imperceptibilă coborîse peste lume, aducînd cu ea o stare de liniște surprinzătoare.

Danby zîmbi iar, înghițind cu greu saliva amară ce-i umplea gura. Se chirci lîngă Baby-Buick și închise ochii. ȘTIA. Începuse septembrie și vîntul înmiresmat al toamnei se strecura printre clădiri și automobile, învăluindu-l, aducînd cu el sunetul argintiu al clopoțelului ce vestea începutul unui nou an școlar, după o nesfîrșit de lungă și pustie vară. Și, o dată cu el, glasul cald, atît de cunoscut, îi răsună din nou în urechi:

– Bună ziua, domnule. S-a întîmplat ceva?

Aurel CĂRĂȘEL

„Maison D'Ailleurs": Un azil pentru Alieni?

Am avut nesperata şansă de a fi în Elveţia, pentru 3 săptămîni, în perioada decembrie '91 – ianuarie '92, la invitaţia unui membru al „Association des Amis de la Maison d'Ailleurs": Joel Margot, student în informatică la Universitatea din Geneva.

Totul a început de la marele scriitor Boris Vian, autor printre altele al romanului fantastic „L'ecoume des jours", apărut şi în româneşte: „Spuma Zilelor" la „Editura pentru literatură Universală", colecţia „Meridiane" (o superbă capodoperă pe care v-o recomand pentru lectură). Într-un minuscul fanzin francez am descoperit adresa unui elveţian: Yves Gindrat, colecţionar al operei lui Boris Vian. I-am expediat prin poştă traducerea românească, primind în schimb un pachet cu 14 cărţi SF în franceză; o afacere mai mult decît onorabilă. Totul părea că se opreşte aici, dar...

Într-o zi (senină) am primit un alt pachet, de la un necunoscut din Elveţia, care mă ruga în termenii unei politeţi diplomatice dacă pot să-i procur tot ce s-a tradus de/despre scriitorul american Philip K. Dick. Am căutat, am găsit (mai nimic) şi i-am trimis prin poştă cele cîteva „bouquins" de care a fost entuziasmat. A urmat o corespondenţă din ce în ce mai amicală iar la începutul lui decembrie eram în posesia unei invitaţii oficiale, a unei vize şi a banilor de drum. Toate pentru Ţara Cantoanelor.

Poate pentru faptul că în şcoală n-am excelat la acea disciplină numită „Geografie" – pe care am considerat-o o ştiinţă moartă – am plecat în Elveţia echipat ca pentru o expediţie la Pol.

În locul unei ţări sufocate de nămeţi de zăpadă şi umbrită de munţi ameninţători, am descoperit – în zona oraşelor Geneva şi Lausanne – un pămînt plat, uşor ondulat, dealuri cu vii, sub blîndeţea unei toamne tîrzii. Primele impresii: splendoarea lacului „Leman" şi maşinile aspirator cu care erau adunate frunzele uscate de pe marginea autostrăzii ce ducea la Yverdon, oraşul muzeului „Maison d'Ailleurs".

Yverdon les Bains, aşa cum apare pe unaşele indicatoare de la intrare, este un oraş cu aproximativ 50 de mii de locuitori, tipic elveţian: un centru vechi în jurul căruia s-au construit clădiri noi, moderne, într-o simbioză arhitectonică impecabilă.

„Maison d'Ailleurs" se află poziţionat în acest centru străvechi la intersecţia unor străduţe pavate cu macadam, în umbra unui turn medieval din care aştepţi să coboare oricînd un halebardier în armură. Fişîitul automobilelor de lux te readuce însă rapid în secolul XX.

Părintele spiritual al acestui muzeu este Pierre Versins, astăzi un bătrîn cu barba albă, avînd alura unui urs. Ideea a prins contur din anul 1950, cînd a întemeiat cenaclul „Fan Futopia" şi cînd a cumpărat primul volum în franceză, cu sigla „Science-fiction": „Les Humanoides" de Jack Williamson. Interesant este şi modul cum a ajuns să îndrăgească genul: citind şi recitind în copilărie două cărţi de Jules Verne, dar mai ales în timpul războiului, la toaletă descoperind „Science et Voyages", paginile acestui ziar, în care apăreau regulat romane SF, fiind folosite ca hîrtie igienică.

Pasionat din ce în ce mai mult de gen, acumulează cărţi, la început fără nici o intenţie de a le constitui într-o veritabilă colecţie. Căutînd „studii" asupra SF-ului modern în limba franceză, nu găseşte nimic şi atunci se hotărăşte să le scrie singur. Locuind la Leysin, aproape de Lausanne dar departe de marile biblioteci parisiene, adună noi volume necesare proiectului, dar şi afişe de film, timbre poştale, jucării şi chiar haine şi bijuterii, toate avînd legătură cu SF-ul. La un moment dat, numărul cărţilor şi obiectelor îl obligă să se mute la o fermă părăsită, care în scurt timp devine şi ea neîncăpătoare. Din ce în ce mai multă lume se interesează de colecţia lui şi atunci se hotărăşte să o facă „nemuritoare", alegînd pentru aceasta oraşul Yverdon, după ce refuză o ofertă asemănătoare venită din partea oraşului Chaux-de-Fonds.

Maison d'Ailleurs şi-a deschis pentru prima dată porţile în Rue du Foure, într-o modestă clădire, în anul 1971, eveniment pe care Pierre Versins îl comentează douăzeci de ani mai tîrziu, într-un interviu în jurnalul „Nord Vaudois": „Sînt doar un scriitor, o asemenea greutate pe umerii mei era prea mult şi pot să spun că am abandonat. Dacă astăzi «Maison d'Ailleurs» există, aceasta se datorează lui Roger Gaillard, «le conservateur» actual al muzeului."

După o activitate modestă, acesta rămîne închis timp de 9 ani, o perioadă de „odihnă activă", în care sub conducerea lui Roger Gaillard, şi cu ajutorul oficialităţilor din Yverdon, se investesc aproape 2 milioane de franci elveţieni (aproximativ 1,5 milioane de dolari) în amenajarea vechii închisori a oraşului în „Maison d'Ailleurs".

Deschiderea noilor porţi a avut loc pe 4 mai 1991, fiind o adevărată sărbătoare în cantonul Vaud. Muzica fanfarei italiene: „Da Da Dang", echipaţi în marţieni, avînd ecouri în întreaga Elveţie.

Am vizitat clădirea într-o luni după amiază, cînd în mod normal muzeul este închis. Roger Gaillard – care seamănă foarte mult la fizic cu Cristian Tudor Popescu al nostru – a fost extrem de amabil, permiţîndu-ne vizita în afara programului şi în final făcînd cinste şi cu o bere „Cardinale", pe care am „vorbit-o" aproape o oră într-un local apropiat.

Nu pot să vă spun care este reacţia vizitatorilor helveţi la intrarea în muzeu, dar eu - ca amator de SF şi inginer constructor - am rămas de-a dreptul cu gura căscată. Legătura dintre subsol şi cele două etaje se face cu un lift de sticlă ce se deplasează printr-un „peisaj sideral" pictat de artistul Henry Meyer pe toată suprafaţa casei liftului. Întreg interiorul închisorii a fost reorganizat, doar la etajul I şi parter păstrîndu-se cîteva celule - cu greu realizînd că au fost totuşi celule - ca mici spaţii pentru lectură. Etajul II şi subsolul sînt destinate expoziţiilor, planificate în cel mai mic detaliu pe o perioadă de doi ani. Am putut vedea o retrospectivă intitulată: „Jacobs et la Marque Jaune", organizată în onoarea unuia din maeştrii BD-ului: Edgar P. Jacobs, autorul cunoscutei „saga" „Blake et Mortimer", cu numeroase teme

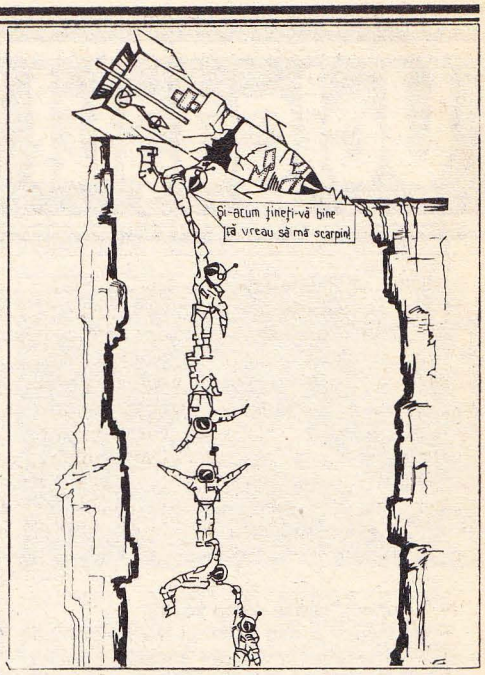

SF: războiul atomic şi meteorologic, călătorii în timp etc, în 132 de cadre cuprinzînd planşe originale.

La etajul I şi parter se află biblioteca, alcătuită din aproape 30 de mii de volume, cuprinzînd de la primele tomuri ale lui Jules Verne pînă la colecţiile complete „Amazing's Stories" sau „Denoel – Presence du Futur". Aparate de xeroxat (50 de centime pagina copiată, asta însemnînd cam 200 de lei), aer condiţionat, mochete, în două cuvinte: confort capitalist.

Jumătate din subsol, plutind într-o semiobscuritate studiată, este dedicată unui mic muzeu cu figurine de ceară: un „alien" uriaş, modelul creat de artistul elveţian H.R. Geiger pentru filmul cu acelaşi nume, aşteaptă, suspendat de plafon, noi victime. Iar Dr Septimus, într-un laborator reconstituit pînă la cel mai mic detaliu, îi aşteaptă pe naivii (cum am fost şi eu) care se aşează mîndrii în fotoliul lui „Marque Jaune", declanşînd fără să ştii un mecanism de blocare ce te face prizonierul lui, şi pe Dr Septimus care se apropie ameninţător, pregătit să te...

Vizita se încheie cu expoziţia de caricaturi intitulată „Droles d'Utopies" şi pătrunzînd într-un mic „boutique" unde poţi cumpăra cărţi poştale, machete din plastic, T-shirt-uri cu Maison d'Ailleurs la 50 fs (adică 15-20 mii de lei).

La noi şi în întreaga lume, muzeele, cu mici excepţii, sînt nişte clădiri tăcute şi pustii. În patru luni de la deschidere, „Maison d'Ailleurs" a primit 10.400 vizitatori plătitori (elevii intră gratuit) devansînd cu mult Muzeul de Artă din Lausanne cu 20 de mii de vizitatori într-un an întreg. O statistică, tipic elveţiană, arată că 51% din vizitatori au fost adulţi, 30% au fost tineri iar 19% clase de elevi: atît din Elveţia romanda (francofonă), cît şi din cea germană. Vizitatorul cu numărul 10 mii a fost o bătrînică: Dominique Alvazzi, care a cîştigat un week-end la hotelul de 5 stele „Grand Hotel des Bains" şi patru sticle de vin Salvagnin, din „Caves de Bonvillars".

În loc de încheiere, un slogan desprins din expoziţia „Droles d'Utopies": „Les Suisse se levent tot, mais se reveillent tard" - „Elveţienii se scoală devreme, dar se trezesc tîrziu", fiind singura similitudine pe care am găsit că am avea-o cu poporul elveţian.

Nicolae C. ARITON

Ucigaşul de sirene

– Te iubesc! spuse prima sirenă.

El îşi înfipse şi mai adînc în nisip piciorul de lemn, îşi şterse lacrimile ce-i şiroiau din ochiul teafăr, îşi flutură trist ciotul bont al umărului drept şi răspunse:

– Da, dar eu sînt paznicul farului!

Îşi pierduse mîna dreaptă, piciorul şi ochiul stîng şi anii apărînd farul de furia slăbaticilor din junglă. Asta fusese demult. Demult... nici măcar nu-i mai văzuse. Renunţaseră.

– Şi eşti bun! continuă a doua sirenă. Eşti om, nu eşti fiară.

– Pentru că sînt singur! Pentru că sînt paznicul farului!

Tăcură.

– Nu mai sînt corăbii pe mări şi oceane? întrebă el.

– Ba da, răspunse candid a treia sirenă. Epave. Călătorii pe ape au coborît pe ţărmul de sub unde.

Neîncrezător, el rîse. Aproape croncăni.

– Sînt paznicul unui far ce îndrumă corăbii pe o cale grea, un labirint de recifuri, stînci submarine, insulițe pustiite des de furtuni, o cărare pe ape străbătută rar de nave, un drum pentru călători puţini...

– Te amăgeşti, vorbi molcom a patra sirenă. Şi ei au venit în palatele noastre cu ziduri lichide şi cu paturi de mărgean. De cînd n-ai mai văzut măcar conturul unei corăbii? Ei au rămas şi au, acum, frumuseţe, bogăţie, fericire, perfecţiune...

El se gîndi că poate cei de acasă au uitat drumul sau au găsit altul mai uşor, mai scurt. Sau poate au trecut, acolo, în depărtare, şi au văzut lumina, cînd dormea. Nu ştia. Şi pînă nu va fi sigur, el va rămîne paznicul acestui far.

– Voi sînteţi amăgiri! aproape că strigă.

Nu era bogat, nu era perfect, nu era fericit. Era paznicul farului.

– Te amăgeşti tu însuţi! îi răspunseră ele în cor.

Le întoarse spatele şi se îndreptă către cărarea care urca, printre nisip, licheni şi pietriş, pe faleză, spre turn.

***

Şi tot aşa. Zi de zi. Noapte de noapte. Uneori vocile lor pătrundeau prin zidurile închegate din ţăndări de colţi de fildeş prinse într-un liant a cărui compoziţie fusese descoperită demult şi uitată de mult. Dar chemările lor treceau prin acest fildeş, cules dintre rămăşiţele mastodonţilor care veneau să moară pe plajă.

– Te amăgeşti tu însuţi!

Şi tot aşa.

***

Veni o zi, totuşi, în care sirenele îi lipsiră paznicului. Ascunse în adîncuri, ele aşteptau. Şi bărbatul descoperi că nu mai poate admira strălucirea blondă, roşcată sau întunecată a părului lor lung, frăgezimea ovalelor, rotunjimea sau fineţea busturilor, subţirimea mijloacelor, mlădierea coapselor...

Către seară, pe plajă, privind orizontul şi păsările mării şi bălăcindu-şi piciorul sănătos în apa rece, paznicul şopti:

– Va fi furtună, amăgitoarelor!

– Te amăgeşti tu însuţi, vino! îi aduse din adîncuri chemarea, un val spărgîndu-se în ciotul lui de lemn.

Paznicul îşi întoarse, gînditor, privirile către turn.

***

Noaptea aceea, ca niciodată, în urletele vîntului şi în strigătele feminine de chemare, marea a spulberat digurile din pămînt şi pietriş, a acoperit plaja şi a tîrît în adîncuri bucăţi enorme din faleză.

În noaptea aceea, paznicul aştepta sus, în turn, în camera cu pereţi de diamant, lîngă complicatul şi delicatul sistem de oglinzi şi lentile concave şi convexe înconjurînd globul solid de lumină. Şi, aşteptînd, minunîndu-se pentru a nu ştiu cîta oară de focul tainic şi rece al oricalcului, a auzit uruitul pietrişului şi pămîntului surpîndu-se aproape de baza turnului şi a prins, în mîna-i întreagă, sfera de lumină gata să coboare şi să fugă către jungla din spatele falezei. Dar apogeul furtunii fusese şi sfîrşitul ei-brusc, fulgerele şi tunetele au lăsat iarăşi cerul întunecat, vîntul s-a stins în fluierături mărunte şi talazurile au început să se retragă dincolo de rămăşiţele digurilor. Paznicul a stat astfel, încordat, minute în şir, ascultînd doar murmurul valurilor şi chemările sirenelor, apoi a aşezat cu grijă sfera de oricalc în căuşul ei de marmură.

Şi, pînă la ivirea zorilor, a vegheat ca lumina farurilor să străbată prin neguri, pînă departe pe ape.

În zori sirenele s-au retras în adîncuri.

***

Cînd se făcu de-a binelea dimineaţă, paznicul înfruntă balta ce acoperise plaja cu labirintul ei de alge, şi instală plasele.

Apoi se duse să se culce.

***

Îl treziră chemările sirenelor transformîndu-se în urlete de durere. Totul se termină repede, înainte ca el să ajungă jos, la ieşirea din turn. Înfruntă iarăşi balta de pe plajă şi descoperi cele patru corpuri.

– Te amăgeşti tu însuţi! îşi aminti.

Prinse şi rănite în ochiurile cu ghimpi otrăviţi ai plaselor, fiinţele care, urcînd în timp, vor deveni acele mamifere marine numite dugongi, nu erau deloc sirenele pe care le admirase el.

– Te amăgeşti tu însuţi!

Şi celălalt mesaj?

– Vino!

Se întoarse şi, cu unicul ochi nevătămat, cel care descoperi a fi ultimul atlant, privi cum turnul de fildeş şi diamant se înclină şi se prăbuşeşte încet, prin fisura din faleză, în mocirlă.

Marius ALECU
(Buzău)

Video mania

În anii '80 ni se strecura tiptil în case un nou produs al zănatecului secol XX: aparatul video. „Un pic mai bine pentru noi", veţi spune şi aveţi dreptate. Numai că o dată cu el s-au răspîndit şi unele afecţiuni cu talente epidemice. Despre videofilie şi videomanie vorbesc. Ambele netratabile. Iar nou-născuta rubrică tocmai celor contaminaţi le-o dedic. Nu-i pretindeţi însă ierarhizări, evaluări, articole critice sau alte lucruri de acest fel. Nu-şi propune aşa ceva. Scopul ei este doar de a informa într-o manieră subiectivă, cum altfel? - în primul rînd asupra filmelor SF, dar şi celor aparţinînd genurilor conexe, care circulă în reţeaua mai mult sau mai puţin legală.

1. Zborul navigatorului
(Flight of the Navigator)

SUA 1986; regia: Randal Kleiser; scenariul: Michael Burton şi Matt Mac Manus, după o povestire de Mark H. Baker; cu: Joey Cramer, Veronica Cartwright, Clif de Young.

Un puşti alunecă într-o rîpă în 1978 şi iese de acolo după cîteva minute, în 1986. Nu vă grăbiţi cu etichetele, nu este vorba de un banal salt temporal. Ajuns pe mîna medicilor, David, căci aşa se numeşte eroul nostru, deşartă din subconştient o mulţime de date despre o civilizaţie extraterestră, inclusiv planurile unei nave căreia NASA îi dădea neputincioasă tîrcoale. Nu-i de mirare, de vreme ce puştiul se dovedeşte a fi nici mai mult nici mai puţin decît însuşi NAVIGATORUL. Aşa că, profitînd de această calitate, întreprinde o mică excursie nu lipsită de peripeţii. Întîlnim pe parcurs tot arsenalul lui Spielberg, producător al filmului de altfel, inclusiv arătările simpatic-urîte cu care ne-a obişnuit.

Cu alte cuvinte, filmul, chiar dacă nu se ridică la nivelul lui „ET", rămîne o delicată pledoarie în favoarea dragostei şi înţelegerii, oricînd binevenită într-o lume bîntuită de xenofobie şi condusă de prejudecăţi rigide. Mai avem multe de învăţat de la copii. Inclusiv că sîntem puternic ancoraţi în aici şi acum, fie că o vrem sau nu.

Dănuţ IVĂNESCU
(va urma)

PROGRAMUL TABEREI „ATLANTYKRON '93 "

Vineri , 30 iulie

05.00 - 20.00 : primire, instalare oaspeţi

20.00 - 23.00 : deschiderea oficială a manifestării : arborarea drapelului taberei ; spectacol de deschidere ; jocuri de artificii ; prezentarea programului taberei

23.00 - 05.00 : discotecă (bacul alfa)

sîmbătă , 31 iulie

10.30 - 11.00 : RADIO ATLANTYKRON : programul zilei; tema concursului "UNA PE ZI " ; "CINE A MAI VENIT , CINE A MAI PLECAT ? " ; " CE-AM MAI VĂZUT, CE-AM MAI AUZIT LA ATLANTYKRON ?";" BÎRFO-SERVICE "

11.00 - 14.00 :INSTITUTUL NAŢIONAL DE GEODINAMICĂ SE PREZINTĂ : deschiderea seriilor de prelegeri ale domnului Florin MUNTEANU

14.00- 15.30 : masa de prînz

16.00-18.00 : strîngerea lucrărilor pentru concursul "UNA PE ZI "

18.00 - 19.30 : cina

20.00-22.30 CENACLUL DE SEARĂ ; „CENACLUL.....SE PREZINTĂ"

22.30-24.00: film SF

24.00-05.00: discotecă

duminică ,1 august

10.30-11.00 RADIO ATLANTYKRON : programul zilei ; tema concursului "UNA PE ZI ";BULETIN DE ŞTIRI

11.00-14.00 :conferinţă Florin Munteanu

14.00-15.30 :prînzul

16.00-18.00 : „MAI APROAPE DE STELE " cu Harald ALEXANDRESCU ; strîngerea lucrărilor pentru concursul "UNA PE ZI"

18.00-19.30 : cina

20.00- 22.30 :CENACLUL DE SEARĂ ; premierea cîştigătorilor concursului "UNA PE ZI"

22.30-24.00:film SF

24.00-05.00 : discotecă

luni , 2 august

10.30-11.00 : RADIO ATLANTYKRON : audiţie de muzică electronică

11.00-14.00:conferinţă Florin Munteanu

14.00-15.30 : prînzul

16.00-18.00 : " MISTERELE UNIVERSULUI" prezentate de Harald Alexandrescu; strîngerea lucrărilor pentru concursul "UNA PE ZI" ; concursul de grafică (cu lucrări executate acasă)

18.00-19.30 : cina

20.00-22.30 : CENACLUL DE SEARĂ ; premierea lucrărilor de la concursul "UNA PE ZI"

22.30-24.00 : film SF

24.00-05.00 :discotecă

marţi, 3 august

10.30-11.00 :RADIO ATLANTYKRON

11.00-14.00 :conferinţă Florin Munteanu

14.00-15.30 :prînzul

16.00-18.00 :concurs de badmington între cenacluri; strîngerea lucrărilor pentru concursul "UNA PE ZI"

18.00-19.30 : cina

20.00-22.30 : CENACLU DE SEARĂ ; premierea concursului "UNA PE ZI"

22.30-24.00:film SF

24.00-05.00:discotecă

miercuri, 4 august

Acelaşi program cu modificările apărute pe parcurs

joi, 5 august

10.30-11.00 -RADIO ATLANTYKRON

11.00-14.00- conferinţă Florin Munteanu

14.00-15.30- prînzul

16.00-18.00-concursul de sărituri; strîngerea lucrărilor pentru concursul "UNA PE ZI"

18.00-19.30-cina

20.00-22.30-CENACLUL DE SEARĂ ; premierea concursului "UNA PE ZI"

22.30-24.00-film SF

24.00-05.00-discotecă

vineri , 6 august

10.30-11.00-RADIO ATLANTYKRON

11.00-14.00-"SF-UL EUROPEAN , ACUM ŞI AICI" prezintă Brigitte Wilkinson şi Roberto Quaglia

14.00-15.30- prînzul

16.00-18.00-concurs de grafică – instant; strîngerea lucrărilor pentru concursul"UNA PE ZI"

18.00-19.30-cina

20.00-05.00 – FESTIVAL SHOW **"ATLANTYKRON '93 " : "MISS ŞI MISTER ATLANTYKRON '93"**;jocuri de artificii; Dans-String ;închiderea festivă a taberei

sîmbătă , 7 august

10.30-11.00 - RADIO ATLANTYKRON

11.00-14.00 strîngerea lucrărilor pentru concursul de proză SF ATLANTYKRON '93; conferinţă Florin Munteanu

14.00-15.30-prînzul

16.00-18.00- strîngerea lucrărilor pentru concursul de scenarii de film; ULTIMUL CENACLU

18.00-19.30-CINA

20.00-05.00- DECERNAREA PREMIILOR CONCURSURILOR **"ATLANTYKRON '93"**: "SCENARII DE FILM" ; "GRAFICĂ SF"; PREMIILE SPECIALE ŞI A DIPLOMELOR DE PARTICIPARE ; BALUL MUTANŢILOR

duminică, 8 august

INCHIDEREA OFICIALĂ A TABEREI DE CREAŢIE SF "ATLANTYKRON '93"

11.00 -deplasarea către Cernavodă

Premiile Nebula 1993

NOVEL: Doomsday Book • Connie Willis; NOVELLA: City of truth • JAMES MORROW;

NOVELETTE: Danny Goes to mars • Pamela Argent;

SHORT: Even the Queen • Connie Willis;

GRANDMASTER: Frederik Pohl.

Nominalizări pentru premiile HUGO

NOVEL : China Mountain • Maureen F. McHugh; Read Mars • Kim Staley Robinson; Steel beach • John Varley; A Fire Upon The Deep • Vernor Vinge; Doomsday Book • Connie Willis.

NOVELLA: Uh-Oh City • Jonathan Caroll; The Teritory • Bradley Denton; Protection • Maureen F. McHugh; Stopping at Slowyer • Frederik Pohl; Barnacle Bill the Spacer • Lucius Shepard.

NOVELETE: True Faces • Pat Cadigan; The Nutcracker Coup • Janet Kagan; In the Stone House • Barrry N. Malzberg; Danny Goes to Mars • Pamela Sargent; Suppose they gave a Peace • Susan Shwartz.

SHORT : The Winterberry • Nicholas A. Di Chiaros; The Mountain to Mohammed • Nancy Kress; The Lotus and the Spear • Mike Resnick; Even the Queen • Connie Willis

DRAMATIC: Alien 3; Batman returns; Bram Stoker's Dracula; Aladdin

PRO ARTIST: Thomas Canty, David A. Cherry, Bob Egglenton, James Gureny, Don Maitz.

SEMIPROZINE: Interzone, Locus, New York Review Of SF, Pulphouse, S.F. Chronicle. Fanzine: File 770, Fosfax, Lan's lantern, Mimosa, Stet.

3. Philip k. Dick Award: Through the teart • Richard Grant.

4. Alte meridiane, alte premii: Ditmars (Australia) Long Fiction: Quarantine • Greg Egan, Shourt: Closer • Greg Egan, Periodical: Eidolan.

K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

– Poate.

– Uite, Davidson, ţiui şi bîzîi radioul; foloseau un aparat de rezervă deoarece transmiţătorul cel mare se pierduse împreună cu aşa-zisul ansiblu, care nu reprezenta nici un fel de pierdere. Uite, mai e cineva pe acolo cu care să putem vorbi?

– Nu, toţi sînt destul de ocupaţi. Ne distrăm grozav aici, dar nu mai avem dulciuri, fructe, piersici, chestii de-astea. Unora le lipsesc al dracului de mult. De asemenea, trebuie să primim un lot de maryjane, dinainte de a fi voi capturaţi. Dacă trimit hoperul ne puteţi da cîteva lădiţe cu dulciuri şi ţigări?

O pauză.

– Da, trimite-l.

– Grozav. Băgaţi lădiţele într-o plasă, ca băieţii s-o poată agăţa fără să mai aterizeze.

Rînji.

La celălalt receptor se auzi o foială şi apoi bătrînul Dongh îi vorbi pentru prima dată lui Davidson. Printre ţiuiturile de pe undele scurte, glasul său părea stins.

– Ascultă, căpitane, vreau să ştiu dacă îţi dai seama la ce măsuri mă vor împinge acţiunile tale din Noua Javă. Nesocotirea în continuare a dispoziţiilor mele. Încerc să vorbesc cu tine ca fiind un ostaş loial şi înţelegător. Pentru a asigura liniştea personalului meu de aici, din Central, voi fi pus în situaţia de a spune băştinaşilor că noi nu ne putem asuma responsabilitatea acţiunilor tale.

– Aşa este, sir.

– Încerc să-ţi explic că asta înseamnă să le spunem că nu vă putem opri de la încălcarea pactului acolo, în Java. Personalul vostru este de şaizeci şi şase de oameni, dacă nu mă înşel, ei bine, îi vreau aici, în Central, întregi şi sănătoşi, împreună cu noi pentru a o aştepta pe **Shackleton**, menţinînd colonia laolaltă. Ai luat-o pe un drum sinucigaş, iar eu răspund de oamenii pe care îi ai acolo.

– Nu, sir. Eu răspund. Liniştiţi-vă. Atunci cînd veţi vedea jungla arzînd, ştergeţi-o în mijlocul unei Fişii, pentru că nu vreau să vă prăjim ca pe creechi.

– Ascultă-mă, Davidson, îţi ordon să predai imediat comanda locotenentului Temba şi să te prezinţi aici la raport, ţiui vocea îndepărtată şi Davidson închise brusc radioul, enervat. Înnebuniseră cu toţii, jucîndu-se de-a soldaţii dar rupţi de realitate! De fapt, puţini oameni nu se pierdeau în faţa realităţii atunci cînd condiţiile se înrăutăţeau.

După cum se aşteptase, creechii locali nu făcuseră absolut nimic în legătură cu raidurile lui de pedepsire. Ştiuse de la început că singurul mod în care-i putea ţine la respect era teroarea; să nu-i lase să ridice capul. Dacă făceai aşa, ştiau cine era şeful şi îngenuncheau. Pe o rază de treizeci de kilometri, multe aşezări păreau acum părăsite cînd ajungea la ele, însă continua să-i trimită pe oameni să le ardă la fiecare cîteva zile.

Oamenii deveniseră cam nervoşi. Îi pusese la tăiat, pentru că din cei cincizeci şi cinci de supravieţuitori loiali, patruzeci şi opt asta şi erau: tăietori. Ştiau însă că robocargourile de pe Pămînt nu aveau să fie chemate jos ca să încarce buştenii, ci urmau să rămînă pe orbită, dînd ocol planetei şi aşteptînd semnalul care nu avea să mai vină. Era inutil să taie copacii numai aşa, de distracţie; era o muncă dură. La fel de bine îi putea arde. Împărţise oamenii în echipe, inventînd tehnici de incendiere. Vremea continua să fie prea umedă ca să poată face mare lucru, dar le ţinea minţile ocupate. Dacă ar fi avut şi celelalte trei aparate, atunci ar fi fost într-adevăr capabil să dea nişte

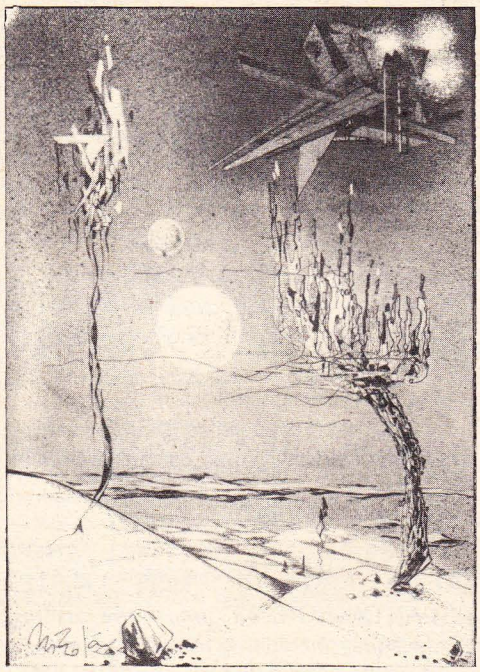

lovituri... Se gîndi la posibilitatea unui raid pînă la Central, ca să pună mîna pe hopere, dar nu pomeni ideea nici măcar lui Aabi şi Temba, oamenii lui cei mai buni. Existau băieţi care ar fi îngheţat la ideea unei expediţii înarmate împotriva propriului cartier general. Vorbeau într-una despre „cînd o să ne întîlnim cu ceilalţi". Nu ştiau că ceilalţi îi abandonaseră, îi trădaseră, vînzîndu-i creechilor. Nu le spusese nimic despre asta; n-ar fi rezistat şocului.

Într-o bună zi el, Aabi, Temba şi încă un bărbat întreg la minte aveau să plece cu hoperul, apoi trei dintre ei, înarmaţi cu mitraliere, vor sări jos, vor lua fiecare cîte un hoper şi o vor întinde acasă, hop ş-aşa. Cu patru scule cu care puteau face o treabă pe cinste... Nu poţi face omletă fără să spargi ouăle... Davidson rîse încîntat în bezna căsuţei sale. Tăinuise atîta vreme planul acesta, deoarece îl excita teribil cînd se gîndea la el.

După încă două săptămîni terminaseră cu aşezările creechilor care puteau fi atinse mergînd pe jos, iar pădurea era curată şi frumoasă. Fără lepădături. Fără nori de fum deasupra copacilor. Nimeni nu mai sărea din tufişuri, trîntindu-se pe pămînt cu ochii închişi, aşteptînd să fie zdrobit. Gata cu omuleţii verzi. Rămăseseră numai copacii şi o grămadă de locuri incendiare. Băieţii deveniseră realmente nervoşi; era timpul să încerce raidul cu hoperul. Într-o noapte îşi expuse planul lui Aabi, Temba şi Post.

Nici unul nu comentă vreme de un minut, apoi Aabi vorbi:

– Şi combustibilul, căpitane?

– Avem destul carburant.

– Nu pentru patru hopere; n-ar dura nici o săptămînă.

– Vrei să zici că ăsta mai are doar o lună de funcţionare?

Aabi încuviinţă.

– Bine, atunci va trebui să luăm şi nişte carburant.

– Cum?

– Gîndiţi-vă şi singuri.

Stăteau acolo, uitîndu-se în gol. Îl enervau. Îl deranjau pentru orice fleac. El era un conducător înăscut, dar îi plăceau şi oamenii care aveau idei.

– Aabi, asta-i treaba voastră; găsiţi voi o soluţie, le spuse şi ieşi să fumeze, enervat de modul în care se comportau cu toţii, de parcă nu mai aveau tărie. Pur şi simplu nu puteau da piept cu realitatea dură.

Nu prea mai aveau ţigări cu marijuana şi nu fumase de cîteva zile. Ţigara nu-l ajută cu nimic. Se lăsase noaptea; neagră, umedă şi caldă, mirosind a primăvară. Pe lîngă el trecu Ngenene, umblînd ca un patinator sau ca un robot pe şenile; se întoarse încet, cu o mişcare lină şi-l privi pe Davidson, care stătea pe veranda căsuţei, în lumina slabă ce răzbătea dinspre uşă. Era un tăietor cu fierăstrău electric, un bărbat imens.

– Sursa energiei mele este conectată la Marele Generator. Acesta nu poate fi oprit, declară el, privindu-l pe Davidson.

– Du-te în banca ta şi culcă-te! şfichiui Davidson cu glasul acela pe care nu-l înfruntase nimeni, niciodată şi, după o clipă, Ngenene lunecă mai departe, uriaş şi graţios.

Prea mulţi dintre oameni foloseau tot mai des halucinogenele. Erau suficiente, însă fuseseră prevăzute pentru relaxarea duminicală a tăietorilor, nu pentru soldaţii unui avanpost pierdut pe o planetă ostilă. Nu aveau vreme de aiureli, de visat. Trebuia să încuie drogurile. Asta ar fi însemnat ca unii dintre băieţi să nu mai reziste. Ei bine, să crape, nu poţi face omletă fără să spargi ouă. Poate reuşea să-i trimită înapoi în Central contra unei rezerve de carburant. Îmi daţi două, trei cisterne şi vă dau două, trei trupuri calde, soldaţi loiali, tăietori buni, exact ce vă place, puţin cam pierduţi în ţara viselor...

Rînji şi se întoarse, să-şi anunţe ideea lui Temba şi celorlalţi, cînd santinela de lîngă mormanul de buşteni urlă:

– Vin! zbieră cu o voce ascuţită, ca un copil care se joacă de-a Negrii şi Rhodezienii.

Dinspre parapetul vestic începu să răcnească un altul. O armă detună.

Atunci apărură. Cristoase, veneau. Era incredibil. Erau mii, mii. Fără sunet, fără pic de zgomot, doar urletul acela al sentinelei; apoi o detunătură urmată de o explozie - o mină - şi alta, una după alta, sute şi sute de torţe aprinzîndu-se una de la cealaltă, azvîrlite şi vîjîind prin aerul negru şi umed ca nişte rachete, iar parapetul deveni viu cu creechii care curgeau, curgeau năvală, împingîndu-se, zbătîndu-se cu miile. Semănau cu o armată de şobolani văzută de Davidson pe cînd era copil, în timpul ultimei Foamete, pe străzile Clevelandului, în Ohio, acolo unde crescuse el. Ceva îi izgonise pe şobolani din găurile lor şi ieşiseră la lumină, escaladînd zidul, o pătură vie de blană, ochi, lăbuţe şi dinţi, iar el ţipase după mămica lui şi fugise ca nebunul, sau era doar un vis pe care-l avusese cînd era puşti? Principalul era să-ţi menţii sîngele rece. Hoperul se afla în ţarcul creechilor; acolo era încă întuneric şi ajunse imediat. Poarta era încuiată; o încuia întotdeauna în caz că vreo fire mai slabă ar fi intenţionat s-o şteargă, noaptea, la papa Dongh. I se păru o veşnicie pînă scoase cheia, şi-o potrivi în lacăt, dar era o chestie de păstrare a sîngelui rece, iar apoi îi trebui destul pînă alergă la hoper şi-l descuie. Post şi Aabi erau acum cu el. În cele din urmă se auzi şi ţăcănitul infernal al rotoarelor, acoperind toate zgomotele stranii, vocile ascuţite zbierînd, urlînd şi cîntînd. Ei se ridicară şi iadul rămase dedesubt; un ţarc plin de şobolani arzînd.

– Trebuie să rămîi cu mintea limpede ca să analizezi rapid o situaţie limită, spuse Davidson. Voi aţi gîndit iute şi-aţi acţionat iute. Un lucru bun. Unde-i Temba?

– A primit o lance în burtă, răspunse Post.

Aabi, pilotul , părea că voia să conducă el elicopterul, aşa încît Davidson îl lăsă. Se aşeză într-un scaun şi se lăsă pe spate, relaxîndu-şi muşchii. Pădurea curgea sub ei, negru sub negru.

– Încotro ai luat-o, Aabi?

– Spre Central.

– Nu. Noi nu vrem să megem în Central.

– Unde vrem noi să mergem? chicoti Aabi ca o femeie. New York? Beijing?

– Rămîi în aer Aabi, şi dă ocol taberei. În cercuri mari. Aşa încît să nu se audă.

– Căpitane, de acum tabăra Java nu mai există, interveni Post, şeful unei echipe de tăietori, un bărbat puternic şi masiv.

– După ce creechii vor arde tabăra, o să venim noi şi-i ardem pe creechi. Trebuie să fie vreo patru mii acolo. În spatele elicopterului sînt şase aruncătoare de flăcări. Să-i mai lăsăm douăzeci de minute, începem cu bombele cu napalm, apoi îi prindem cu aruncătoarele pe cei care vor să scape.

– Cristoase, izbucni Aabi, s-ar putea să fie şi băieţi de-ai noştri acolo, poate creechii au luat prizonieri, nu ştim. N-o să mă întorc acolo şi să ard oameni.

Davidson lipi ţeava revolverului de ceafa lui Aabi şi rosti:

– Ba da, ne-ntoarcem; concentrează-te la pilotat, băieţaş, şi nu-mi da bătăi de cap.

– În rezervor avem carburant atît cît să ajungem în Central, căpitane, spuse pilotul. Încerca să plece capul şi să scape de armă ca şi cum l-ar fi deranjat o muscă. Doar atît, urmă el. Nu avem mai mult.

– Atunci e suficient. Întoarce-l, Aabi.

– Eu zic că e mai bine să mergem în Central, căpitane, interveni Post cu glasul lui gros, şi asocierea aceea împotriva lui îl înfurie atît de mult pe Davidson încît, întorcînd pistolul în mînă, ţişni iute ca un şarpe şi-l izbi pe Post cu patul pistolului peste ureche. Tăietorul se îndoi şi rămase pe scaunul din faţă, cu capul între genunchi şi braţele atîmîndu-i pînă la podea.

– Întoarce-l, Aabi, porunci Davidson.

Elicopterul ocoli,într-un cerc larg.

– La dracu, unde-i tabăra, n-am mai mers noaptea cu elicopterul fără semnal de la sol, rosti Aabi cu un glas înfundat, ca şi cînd ar fi fost răcit.

– Mergi înspre est şi caută focul, vorbi Davidson calm.

Niciunul dintre ei nu era bărbat întreg, nici măcar Temba. Niciunul dintre ei nu i se alăturase atunci cînd situaţia se înăsprise. Mai devreme sau mai tîrziu, cu toţii se aliaseră împotriva lui, pentru că nu puteau, pur şi simplu, să-l urmeze. Cei slabi uneltesc împotriva celor tari, bărbatul puternic trebuie să aibă singur grijă de el. Aşa stăteau lucrurile şi gata. Unde era tabăra?

Pe întunericul ăla trebuiau să vadă clădirile arzînd de la o depărtare de cîţiva kilometri, chiar pe ploaie. Nu se zărea nimic. Un cer negru-cenuşiu, pămîntul negru. Poate că focurile se stinseseră. Fuseseră stinse. Să-i fi izgonit oamenii pe creechi? După ce scăpase el? Gîndul îi trecu prin minte ca un duş îngheţat. Nu, sigur că nu, erau cincizeci contra cîteva mii. Oricum, ce Dumnezeu, în jurul cîmpului de mine trebuiau să fie nu ştiu cîte bucăţi de creechi sfîrtecaţi de explozii. Veniseră al dracului de mulţi. Nimic nu i-ar fi putut opri. N-avea cum să se fi aşteptat la aşa ceva. De unde apăruseră? Zile întregi, în pădurea din jur nu fusese nici urmă de creeche. Veniseră din toate direcţiile, strecurîndu-se prin păduri, ivindu-se ca şobolanii din găuri. N-avea cum să oprească atîtea mii. Unde dracu era tabăra? Aabi îl înşela, luînd-o în altă direcţie.

– Găseşte tabăra, Aabi, rosti el cu blîndeţe.

– Pentru Dumnezeu, încerc, răspunse băiatul.

Post nu se mai mişcase, ghemuit în scaunul de lîngă pilot.

– Nu putea să dispară, aşa este, Aabi? Ai şapte minute ca s-o găseşti.

– Găseşte-o şi singur, replică Aabi ascuţit.

– Întîi să te văd lîngă Post, băiete. Coboară mai jos.

După un minut, Aabi vorbi.

– Acolo parcă ar fi rîul.

Era într-adevăr un rîu şi o poiană mare; dar unde era tabăra Java? Zburînd spre nord, peste luminiş, nu descoperiră nimic.

– Asta trebuie să fie, altă zonă defrişată nu mai există, spuse Aabi, întorcîndu-se deasupra poienii.

Luminile lor de aterizare ardeau, însă nu se putea zări nimic în afara tunelelor luminoase; ar fi fost mai bine să le fi stins. Davidson se întinse peste umărul pilotului şi răsuci întrerupătorul. Întunericul negru şi umed era ca un prosop întunecat trîntit peste ochi.

– Pentru numele lui Dumnezeu! răcni Aabi şi, aprinzînd din nou luminile, vră spre stînga, ridicînd în acelaşi timp hoperul, dar era prea tîrziu. Copacii se ridicară gigantici din noapte şi prinseră aparatul.

Elicele urlară, amestecînd frunzele şi crenguţele într-un ciclon, prin dîrele puternice de lumină, însă trunchiurile arborilor erau foarte bătrîne şi tari. Aparatul intră în picaj, păru că tresare şi se smulge spre libertate, apoi căzu printre copaci. Luminile se stinseră. Zgomotul încetă.

– Nu mă simt prea bine, rosti Davidson.

Mai repetă o dată, apoi se opri căci nu avea cui să vorbească. Îşi dădu seama că, de fapt, nici nu rostise ceva. Se simţea ameţit. Pesemne se lovise la cap. Aabi nu era acolo. Unde era? Ăsta era hoperul. Cabina era complet spartă, dar el stătea în continuare pe scaun. Era într-atît de întuneric încît i se părea că este orb. Pipăi în jur şi-l simţi pe Post inert, ghemuit între scaunul din faţă şi bord. Hoperul tresălta la fiecare mişcare, şi pricepu în cele din urmă că nu se afla pe sol ci rămăsese agăţat între copaci. Acum se simţea ceva mai bine şi dorea mai mult ca orice să iasă din cabina neagră şi strîmtă. Se tîrî pe scaunul pilotului şi scoase picioarele afară, ţinîndu-se numai în braţe, însă nu dădea de sol, doar de ramuri care-i zgîriau picioarele. În cele din urmă

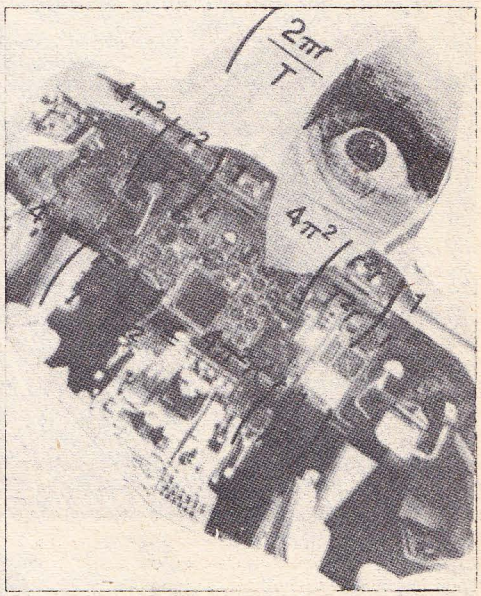

dădu drumul la braţe, fără să ştie cît de sus se afla, deoarece trebuia neapărat să iasă din cabină. Înălţimea era de numai un metru. Aterizarea îi zgudui capul, dar se simţea mai bine stînd în picioare. Dacă n-ar fi fost atît de întuneric, atît de negru... Avusese o lanternă la brîu, întotdeauna purta una noaptea, cînd făcea rondul taberei. N-o mai găsi. Căzuse pesemne. Ar fi fost mai bine să se întoarcă în hoper şi s-o ia. Poate că o luase Aabi. Cu bună ştiinţă, Aabi izbise hoperul, luase lanterna lui Davidson şi o ştersese. Nenorocitul dracului, era la fel ca toţi. Aerul era negru şi plin de umezeală; habar n-aveai pe unde călcai, peste tot erau rădăcini, tufişuri şi încîlceli. De jur împrejur se auzeau zgomote, apă picurînd, foşnete, sunete slabe, animale mici mormăind în beznă. Ar fi fost mai bine să se urce în hoper şi să caute lanterna. Nu ştia însă cum să se suie înapoi. Pragul de jos al uşii era prea sus ca să poată fi atins.

Printre copaci se zări o lumină, o strălucire slabă care dispăru imediat. Aabi luase lanterna şi plecase în recunoaştere, deştept băiat.

– Aabi! îl chemă el cu o şoaptă şuierată.

În timp ce încerca să zărească din nou lumina, călcă pe ceva ciudat. Izbi cu cizma, apoi pipăi cu mîna, prudent, deoarece nu era recomandabil să atingi lucruri pe care nu le poţi vedea. Era ceva lichid şi lunecos, ca un şobolan mort. Retrase iute palma. După un timp, pipăi într-alt loc; simţi şireturile petrecute ale ghetelor sale.

– ***va urma –***

Traducere
Mihai Dan PAVELESCU

MUTANT
– ultimul episod –

ȘTII, CEEA CE VEZI TU ESTE DE FAPT O HOLOGRAMĂ. CUNOSCÎND CĂ ACESTA ESTE PRIMUL TĂU CONTACT CU O ALTĂ SPECIE AM VRUT SĂ EVITĂM SĂ TE ȘOCĂM. ÎNFĂȚIȘAREA NOASTRĂ ESTE CU TOTUL ALTĂ.
IATĂ, ACESTA ESTE ADEVĂRATUL NOSTRU CHIP.
OOHH!!! ... DAR ... ȘTII CEVA?...
... AȘA ÎMI PLACI MAI MULT!
Constantin '92